

Verhalenmagazine BoekenWurmen ism Droomvallei Uitgeverij

zomer 2023

www.droomvalleiuitgeverij.nl

Fijne boeken,
ook over ingewikkelde onderwerpen

Inhoud

Luc Vos - Berg	5
Elly Vos - Alle dagen zomer	9
Joseph Roelands - De andere kant ... van de medaille	13
Titia Schut - Tjilpende vogels	17
Karin Bijl - Mars.	22
Eveline van Dienst - Magische sneeuwballen	26
Laura Hendriks - De pompoen	30
Conny Hoogendoorn - IN KOELEN BLOEDE	34
Liesbeth Jochemsen-Kaastra - Maria Onbevlekt Ontvangen	38
Luc Vos - Vlees ...	41
Sandra Hendriks - Zomerzweet.	45
Yvonne Kersten - Sidderende zomerhitte.	47
Cecile Knoops - Een goed begin ...	51
Theo Michaels - Vier verschillen	55
José Bosma - Zomer 2018	59
Titia Schut - Rode bieten	63
Martine Dijkstra-Pranger - Seizoenen van liefde	67
Margriet van Dijk - Mijn Dame	71
Asmara Minkes - Last Christmas	74
Joline Drijver - Het hoogseizoen	78
Nel Goudriaan - De laatste reis van mevrouw Groen	82

Lieve lezers

Eindelijk is het zover ons eigen BoekenWurmen verhalenboekje.

Dit leuke verhalenboekje is tot stand gekomen door een verhalenwedstrijd op BoekenWurmen. Het zijn dan ook uiteenlopende verhalen, dat maakt dit boekje ook zo bijzonder. Ik wil alle deelnemers dan ook hartelijk bedanken voor hun deelname:

Luc Vos, Elly Vos, Joseph Roelands, Titia Schut, Karin Bijl Mars, Eveline van Dienst, Laura Hendriks, Conny Hoogendoorn, Liesbeth Jochemsen-Kaastra, Yvonne Kersten, Sandra Hendriks, Cecile Knoops, Theo Michaels, José Bosma, Martine Dijkstra-Pranger, Margriet van Dijk, Asmara Minkes, Joline Drijver, Nel Goudriaan

Dan gaat er nog een extra bedankje uit naar Esther van der Ham van Droomvallei Uitgeverij. Zonder haar was dit boekje er niet gekomen.

Dan rest mij nog de laatste woorden: **veel leesplezier.**

Lieve leesgroet Marijo (BoekenWurmen)

© 2023 Droomvallei Uitgeverij

Eerste druk, juni 2023

Tekst: Diverse auteurs via de Facebookgroep van Marijo Bakker

Foto's: Pixaby en Creative Fabrica:

Vormgeving: Droomvallei Uitgeverij

<http://www.droomvalleiuitgeverij.nl>

Alle rechten voorbehouden.

Luc Vos Berg

De zon staat hoog aan de hemel als ik wakker word. Ik probeer te bewegen, maar alles aan mijn lijf doet pijn. Voorzichtig draai ik mijn hoofd, de opluchting als dit lukt, is haast hemels. Ruwe stenen drukken in mijn rug, maar de pijn maakt me blij. Ik hef mijn rechterhand, ik geraak aan mijn gezicht. Ook mijn linkerhand beweegt. Ik adem diep in voor de ultieme test. Ik buig mijn hoofd en kijk naar mijn voeten.

‘Doe het, Jan,’ fluister ik. ‘Een, twee, drie.’

Een kreet van opluchting verlaat mijn mond als mijn voeten bewegen en een razende tinteling door mijn been stroomt.

‘Ik ben niet lam!’

Het besef doet mijn licht opnieuw uit, ik beweeg rustiger als ik

weer wakker word. De zon brandt op mijn gezicht. Ik weet wat de zon in de bergen kan doen, maar dat is even niet mijn grootste zorg. Ik beweeg mijn benen opnieuw. De tinteling gaat over in een vlam-mende pijn, de vreugde om mijn niet lam-zijn smelt weg.

Langzaam komen de herinneringen aan wat er gebeurde terug. Zoals zo vaak was ik alleen op wandel in de ruwe bergen van het Zuid-Tirolse Solda, hoog in de Italiaanse Dolomieten. Einde van de zomer, de zon brandde hevig, maar mijn gezicht ging schuil onder een dikke laag zonnecrème, mijn kalende schedel werd bedekt door een breedgerande hoed. Mijn Camelbak gevuld met vijf liter water en ook energierepen had ik genoeg. Alles was klaar voor een lange, heerlijke dag. Al van zes uur was ik uit de veren om naar de Rifugio Borletti te stappen, een tocht die mij de hele dag zou kosten. Wat keek ik ernaar uit om mijn longen te vullen met de zuivere berglucht en te genieten van de ruwe rotswanden. Mijn stevige wandelschoenen brachten me al talloze keren naar gelijkaardige hutten en ook vandaag zag er veelbelovend uit. Drie uur stapte ik al over dit ruwe pad toen ik opschrok door een roofvogel op slechts enkele meters voor mij. Zoals altijd stapte ik geconcentreerd, toch moet ik beginnen dromen zijn. Ik hoorde wiekende vleugels dichtbij, in een flits keek ik op. Mijn dromerige geest was in één klap wakker. Glashelder herinner ik me hoe de indrukwekkende schoonheid van de steenarend met zijn twee meter brede vleugels mij de adem benam. Nog heel even wilde ik mijn mobieltje uit mijn rugzak halen voor een foto, maar ik was te laat. Het prachtige dier kwam razend-snel dichterbij.

Even breek ik mijn hoofd over hoe hij mij zo dicht kon naderen. Ik kan me onmogelijk voorstellen dat hij mij voor een konijn aanzag, maar feit is dat de schitterende vogel rakelings langs mij scheerde en ik in een reflex opzij stapte. Een fatale fout. Het smalle pad werd afgeboord door een steile helling. Geen plaats voor een steenarend én een mens. Zeker niet op een helling die mijn evenwicht uittestte

en ... overwon. Ik schoof uit, probeerde nog iets te grijpen, maar de losse stenen boden geen enkele houvast. Ik donderde naar beneden. Ik weet niet hoelang ik schoof, ergens onderweg verloor ik het bewustzijn.

Ik heb geen idee hoelang ik buiten westen was, maar gelukkig vond ik mijn bewustzijn terug, gekneusd en pijnlijk, maar levend, tussen de ruwe rotsen en het gruis. Mijn benen zijn gebroken, maar ik leef nog en ben verder niet zwaargewond. Denk ik. Ik zag genoeg ongevallen in de bergen om te weten wat het verdict kan zijn en ik lijk aan het ergste te zijn ontsnapt. Ik lig uit het zicht en op een plek die wellicht niet makkelijk bereikbaar is, maar daar zijn de reddings-diensten in de bergen op voorzien.

‘Gelukkig is het geen winter,’ flitst door mijn hoofd. ‘Als je dit in de sneeuw doet, vinden ze jou nooit terug.’

Ik grinnik kort tot pijn er een einde aan maakt. Ik kijk naar de hoge zon. Nog een paar weken en dan koelt het hier snel weer af. Dan maakt de zomer plaats voor de herfst en zullen deze hellingen niet veel later worden bedekt met een dikke laag sneeuw. Het grijze gruis zal verdwijnen onder een wit deken. Alle sporen van tuimelingen uitgewist.

‘Maar ik zal er dan niet meer zijn,’ lach ik tussen enkele hevige pijnscheuten door. ‘Enkel even bellen en rustig wachten op mijn redding.’

Ik reik naar mijn rechterschouder, mijn linkerarm doet pijn door de beweging, maar is duidelijk niet gebroken. Ik voel nog eens. Ik kijk opzij, zie enkel mijn t-shirt. ‘Wat!’ Ik tast opnieuw, een steek barst los in mijn borst als ik nergens een spoor van een band voel. Ik gebruik mijn andere hand, die arm zeurt en protesteert, maar ook aan mijn linkerkant voel ik enkel gescheurd t-shirt.

‘Nee ...’

Een luide kreun verlaat mijn mond, een eerste paniekaanval verjaagt mijn rust.

‘Waar is mijn rugzak?’

Ik kijk rond, mijn nek kraakt. Of is het mijn angst die ontploft als ik de rode zak diep onder mij zie liggen, de band nog net zichtbaar op de rand van een kloof. Onbereikbaar voor mij en mijn gebroken benen.

‘Wat nu?’ stamel ik als mijn bewustzijn weer op de vlucht wil slaan.

Ik schrik door de schaduw van een steenarend die hoog boven mijn hoofd voor de zon zweeft. Ik huiver. ‘Je zal het hier een paar seizoenen moeten uitzingen,’ rolt door mijn hoofd.

Ik onderga een nieuwe opstoot van pijn, heviger dan voordien.

Ik hou van de bergen in elk seizoen. Ik ben verliefd op de zon én de sneeuw, maar het vooruitzicht van een wit deken dat mijn dode lichaam bedekt op het ruwe grind dat mijn graf dreigt te worden, doet mijn licht uit. Ik hoop dat ik fout ben, maar ben bang dat de herfst mij zal inhalen. Dat een nieuwe zomer aanbreekt voor iemand mij vindt. Ik word weer helder, open mijn keel en schreeuw zo hard ik kan. Ik hoop dat iemand mij hoort voor het volgende seizoen zich aandient. Ik ben doodsbang van niet.

Elly Vos Alle dagen zomer

Het was zes november. Ik lag in bed te mopperen tegen de wind die om het huis joeg. Toby sliep aan het voeteneind, opgerold als een pluizenbolletje.

Plotseling hoorde ik een raspend geluid. Mijn ademhaling versnelde. Er was iemand in huis. Een inbreker? De kat leek het niet te horen. Hij sliep rustig verder.

Daar was het weer. Het klonk steeds dichterbij. Ik wilde onder de dekens kruipen, was niet opgewassen tegen nachtelijk bezoek. Ik zou al snel ontdekken dat verstoppertje onmogelijk was.

Een koude windvlaag maakte me wakker. Ik wilde me omdraaien. Het lukte niet. Voorzichtig opende ik mijn ogen. Ik zag alleen maar duisternis. Kreunend kwam ik omhoog, wreef in mijn ogen en pro-

beerde me te herinneren hoe ik hier terecht was gekomen. Wat is er gisteren gebeurd? Ik was bang geweest, maar waarom?

Naast me verscheen een reflecterende, rode streep, daarna een gele. Ze dansten door de ruimte. Het zag er vrolijk uit, al die kleurtjes. Versuft ging ik op de rand van het bed zitten. Overall verschenen gekleurde lijntjes in de stille, pikzwarte ruimte.

Vanuit de verte hoorde ik iets. Het klonk als het stuiteren van een skippybal. Het kwam steeds dichterbij. Een-voor-een verdwenen de kleurtjes, alsof ze bang waren. Doodstil bleef ik zitten.

‘Dus jij denkt dat je het allemaal beter weet?’ De bulderende stem echode door de kamer.

Ik kromp in elkaar.

‘Ben jij wel goed bij je hoofd? Altijd maar commentaar!’

Mijn handen voelden klam aan, het bloed raasde door mijn aderen, mijn lijf trilde. Wie was deze man? Wat had ik verkeerd gedaan? Voorzichtig keek ik op.

Wat ik zag was prachtig. Om me heen sprong een bal met helderblauw licht, zo fel dat ik mijn ogen dicht moest knijpen.

‘Wie bent u?’

‘Noem mij maar Aether. Ik ben de heerser over jullie zon, de wolken, het klimaat. Dankzij mij vriest het in de winter en draag jij in zomer korte rokjes.’

Ik snoof.

‘Jij bent een ondankbaar wicht. Het is altijd te koud, of te nat, of te guur. Ik stop ermee. Regel jij het maar.’

Daarna hoorde ik alleen nog het stuiterende geluid dat wegstierf.

Er sprong iets op mijn buik. Ik kreunde. ‘Toby.’ In de schemering zocht ik mijn telefoon. Het was pas zes uur, te vroeg voor een zaterdagochtend. Ik rekte me uit en ontdekte dat er iets in mijn handpalm was geklemd. Een glimmende bol met allerlei knopjes, schijfjes, gleufjes. Gefascineerd bekeek ik het ding. ‘Wat ben jij? Wat doe jij hier?’ Ik fronste mijn voorhoofd. Plotseling herinnerde ik me

de donkere ruimte en die blauwe, pissige bal. Was het een droom? Ik schudde mijn hoofd.

Toby duwde met haar kopje tegen mijn arm, miauwde en stapte achteruit. Er ritselde wat onder zijn pootjes. Ik keek op en zag een brief, keurig dichtgevouwen.

‘Uitleg controlesysteem,’ las ik.

Het was dus waar. Vanaf nu bepaalde ik het weer. Dat was simpel. Het moest voortaan vijftientig graden zijn, met volop zon en alleen ’s nachts regen. Ik maakte een prop van het papier en gooide het op de grond.

Tevreden liep ik die middag door de stad. Vrolijke mensen in t-shirt kwamen voorbij. Niemand klaagde, op wat hoogzwangere vrouwen en oudere dames na. Kinderen renden lachend achter elkaar aan, stelletjes slenterden hand-in-hand. Ik genoot met volle teugen, besloot dat het voorlopig wel zo kon blijven. Geen donkere dagen voor kerst. Het was zomer in november, heerlijk! Dat ik hier snel spijt van kreeg, had ik niet verwacht.

‘Sinterklaas had het zwaar in zijn warme mantel,’ zei een verslaggever een week later. Er verschenen beelden van de intocht met een zwetende Sint en zijn pieten.

Ik haalde mijn schouders op. ‘Trek hem dan uit, zeurpiet.’

Discussies volgden. Ik luisterde niet. Het kon me niets schelen.

’s Avonds schrok ik toch. Op tv waren pimpelmeesjes een nest aan het bouwen. Vlinders waren versuft hun vleugels aan het spreiden. De Tjiftjaf, die in de winter het land verlaat, had zich weer laten horen. Wetenschappers waren bang dat deze dieren het niet zouden overleven. Het was te vroeg. De natuur was er nog niet klaar voor. Ook waren er zorgen om de bloeiende planten en bomen.

Die nacht kwam er van slapen niks terecht. Midden in de nacht zocht ik de handleiding en vond alleen een vies propje dat kapotscheurde toen ik het probeerde open te vouwen. Ik kon het controlesysteem niet meer bedienen. Voor het eerst besepte ik dat ik met

mijn egoïsme alles kapot had gemaakt. Vorst, windvlagen, sneeuw, waren nodig om de natuur gezond te houden. Nu ik die bal niet meer kon besturen, was alles verloren.

De volgende morgen liep ik al vroeg door de bossen. Ik moest nadenken. Zonder te kijken stapte ik middenin een regenplas. Daglicht verdween. Geleerde strepen dansten om me heen.

Even hield ik mijn adem in. 'Aether?'

'Je hebt het flink verpest, hé.'

Ik boog mijn hoofd, knikte.

'Jij wist het toch zo goed.'

Zwijgend staarde ik voor me uit.

'Snap je nu waarom het niet goed is als jij altijd je zin krijgt?'

Driftig knikte ik weer, alsof ik mijn tong had ingeslikt. Ik begreep maar al te goed wat de consequenties waren. 'Sorry,' zei ik tenslotte. Onbewust maakte ik mezelf nog wat kleiner.

'Dus ik bepaal het weer en jij klaagt er niet meer over?'

Niet meer klagen? 'Ook niet als mijn kleding doorweekt is, dankzij een onverwachtse regenbui?'

Het bleef stil.

'Oké, ik zal uw werk wat meer waarderen.'

Er sprong iets op mijn buik. Ik kreunde. 'Toby.' Op de tast greep ik naar mijn telefoon. Zes uur. Verschrikt kwam ik omhoog. 'Zeven november?' Er rolde iets van de dekens. Toby vloog er achteraan. In een beweging pakte ik het op. Het was het controlesysteem. 'Wensen mag, ik bepaal. A,' stond op een briefje.

Ik glimlachte. 'Doe maar wat het beste is.'

Wind liet takken kraken. Ik schudde mijn hoofd, kroop weer onder de dekens en trok ze nog wat hoger op.

Joseph Roelands De andere kant ... van de medaille

Door de geblindeerde ramen kijkt Dimitri naar de mensen die langs de jachthaven flaneren. Vrouwen in de meest luchtig wapperende jurkjes en mannen in shorts. Het zonnige weer breekt ook dit jaar weer vele records. Gelukkig is zowel zijn wagen als zijn champagne perfect gekoeld. Onbespied en comfortabel kan hij vanaf hier op zoek naar hun volgende kandidaat. Zijn chauffeur rijdt opzettelijk traag, toch vallen ze bij de nietsvermoedende massa amper op. In zo'n omgeving vol luxe zijn een paar eenvoudige bezweeringen daarvoor afdoende.

'Is dat wat?' klinkt de vertrouwde stem van zijn geliefde naast hem. Kyra wijst naar een jonge vrouw alleen op een bankje. De chauffeur richt de camera op het gezicht. Binnen enkele seconden

verschijnen al haar gegevens op het schermje voor hen. ‘Helaas,’ gromt Dimitri, ‘ze wacht hier op iemand en zal te snel gezocht worden.’ Het succes van hun methode is volledig gebaseerd op zorgvuldige selectie. Geen van hun keuzes wordt snel gemist en van een aantal heeft de wereld zelfs nog steeds niet door dat ze er niet meer zijn. Triest eigenlijk, als je erover nadenkt. Stuk voor stuk jonge mensen met nog een leven voor zich, waarvan niemand het opvalt dat ze verdwijnen.

Ze rijden nu door het winkelcentrum. Etalages vol besneeuwde kerstbomen met rood en groen verpakte cadeaus eronder. Mensen lopen bepakt en bezakt in en uit de winkels. Op de temperatuur na is de sfeer van de dagen precies zoals deze moet zijn. Een tweetal kerstengelen staat bij de ingang van een warenhuis te zingen. Zonder al teveel hoop richt de chauffeur zijn camera. De tekst die op het schermje verschijnt is veelbelovend. Een tweeling uit Zwitserland. Geen ouders, geen studie, geen werk. Op rondreis, geld verdienend met samenzang. Levend van dag tot dag. Pas twee dagen geleden in de stad aangekomen. Logerend in een hostel bij het station.

Charlotte kijkt achterdochtig naar de keurig geklede man die net uit de dure wagen voor hen is gestapt. Haar zus is enthousiaster. Catherina kijkt met grote ogen naar de biljetten in haar hand. ‘Gewoon een uurtje zingen. Met ons mee eten en nog een keer het drievoudige van dit bedrag als beloning,’ herhaalt de chauffeur zijn uitnodiging. ‘Als het jullie wat lijkt, hier is het adres. Jullie mogen ook een dag eerder komen en kunnen er twee nachten blijven.’ Die laatste woorden waren het laatste zetje dat ook Charlotte nog nodig had. Ze kijkt naar Catherina en moet lachen om de bijna smekende ogen waarmee haar zus haar aankijkt. Ze knikt.

De tweelingzussen kijken hun ogen uit als ze het luxe appartement op de bovenste verdieping binnenlopen. Een butler neemt hun twee rugzakken over en gaat hen voor naar het gastenverblijf.

Zodra ze weer alleen zijn laten ze zich op de grote zachte bedden vallen. Wat een fijne meevaller. Charlottes aandacht wordt getrokken door twee paspoppen, in de hoek van de kamer. Er hangen twee handgeschreven briefjes aan.

‘Voor het feest morgenavond, als ze bevallen zijn ze van jullie. D & K.’

‘Alles nog steeds in orde?’ vraagt Dimitri, als hij in vol ornaat de kamer binnen komt zweven. Kyra kijkt op van het scherm. Elke keer opnieuw wordt ze verliefd, wanneer hij zo gekleed gaat. ‘Ze worden nergens gemist. Ze hebben zelfs nog niemand een bericht gestuurd, sinds ze hier zijn.’ Haar man kijkt naar de monitoren achter haar. Ze klikt met haar muis en op het grootste scherm ziet hij hoe de twee elkaar aan het opmaken zijn. Beiden al gekleed in hun nieuwe jurk. ‘Hangers?’ vraagt ze kort. Haar man vindt het ook tijd en ze pakt de telefoon om de opdracht te geven.

Charlotte sluit de deur. Ze heeft een pakje in haar hand. ‘De butler gaf me dit cadeau. Het is van onze gastvrouw van vanavond.’ Ze gaan samen op één van de bedden zitten en maken het doosje open. Er liggen twee gouden kettingen in met prachtig bewerkte hangers. ‘Die lijken wel antiek,’ fluistert Catherina bewonderend. Ze doen hem bij elkaar om.

De avond wordt de mooiste van hun leven. Hun gastheer is de meest charmante man die ze ooit hebben ontmoet en zijn vrouw Kyra is een oogverblindende dame. De zussen zingen zuiverder dan ze ooit gedaan hebben. Naast hen zijn er nog drie jonge vrouwen te gast die elk het gezelschap met een optreden vermaken. Met gelijksoortige jurken aan en ze dragen eenzelfde hanger. De andere gasten zijn allemaal ouder en net zo adellijk gekleed als het gastechtpaar. De wijn vloeit rijkelijk en het eten is van een ongekende kwaliteit. Het is al bijna middernacht als Kyra opstaat om een paar

woorden te spreken, voor ze aan het nagerecht zullen beginnen.

‘Lieve vrienden, en vooral onze vijf speciale gasten. Niets is wat het lijkt. Wie viert er nou Kerst in de zomer? Maar goed, we zijn allemaal met een reden naar Melbourne gekomen. Hier zijn we veilig. Hier zijn we onbekend en anoniem. Hier zijn we niemand. Net als jullie vijf dat zijn. We hebben jullie daarom laten delen in ons geluk. Jullie hebben ons vermaakt met jullie bijzondere talenten. Maar elke medaille heeft zijn keerzijde.’

Ze zwaait met haar hand. De vijf hangers beginnen te gloeien. Charlotte voelt zich meteen nog lomer en tevredener worden. Ze kijkt naar haar zus die net zo’n gelukzalige glimlach op haar gezicht heeft. Woorden van hun gastvrouw, die Dimitri uitnodigt om het feest te openen, dringen nog maar amper tot haar door. Haar man loopt naar Catherina. Charlotte vindt het jammer dat hij haar niet als eerste kiest. Zeker als ze ziet hoezeer haar zus geniet van het gevoel dat hij haar geeft als zijn tanden diep in haar slanke nek dringen. Het bloed vloeit en nog geen seconde later voelt ze de beet van Kyra in haar eigen hals.

In trance kijkt ze daarna in de ogen van de vrouw in wiens armen ze maar al te graag gaat sterven.

Titia Schut Tjilpende vogels

De voordeur piept als Karin hem openduwft. Half en half verwacht ze dat haar moeder de gang in komt lopen.

‘Mijn mooie jas is drijfnat geworden. Hij is geruïneerd.’ Rosalie komt achter haar aan en hangt haar lange donkergroene jas op de kapstok.

‘Ja, het is echt een koude herfstdag.’ Haar eigen vaalblauwe praktische jack hangt ze er naast. Ze zou ook wel een lange jas willen, maar op haar moederfiets is dat niet praktisch.

‘Net zo guur als bij de begrafenis eergisteren. Wil jij ook koffie?’ vraagt Rosalie terwijl ze al half in de keuken staat.

Karin zucht, maar knikt toch. Ze kan niet aan eten en drinken denken sinds hun moeder plotseling is overleden. En de flat leegruit.

men wil ze al helemaal niet. De geluiden die haar zus maakt bij het koffiezetten zouden van moeder afkomstig moeten zijn. De pijn in haar borstkas beneemt haar de adem. Ze ploft in moeders' leunstoel in de woonkamer en wrijft met haar hand over het zachte velours. Ze staart door het brede raam naar buiten.

'Kijk, koffie.'

Rosalie's stem brengt haar weer in het heden. Ze weet eigenlijk niets te zeggen tegen haar jongere zus. Er is alleen dat lamelndige gevoel dat haar gedachten overheerst.

'Zullen we gaan zoeken?' Rosalie staat op. 'Ik begin in de slaapkamer.'

Als een zombie loopt Karin achter haar aan. Rosalie heeft de kastdeur al opengemaakt. Ze steekt haar handen onder de stapels t-shirts en truien en duikt vervolgens onderin de kast tussen de opgehangen kleding.

'Wat zoek je?'

'Er moet hier toch iets liggen. Ze vertelde twee weken geleden dat ze altijd cash in huis heeft.'

Karin knikt.

'Dat vertelde ze mij ook. Ze vond dat ik dat als mantelzorger moest weten. Het was goed van je dat je de afgelopen twee weken hier kon komen toen ik griep had. Je bent altijd zo druk.'

'De buurvrouw heeft het meeste gedaan in de ochtend, zodat ik alleen in de middag en avond hoefde te komen. Online hield ik contact met de winkelmeiden, want met een eigen kledingzaak kan ik niet lang wegblijven.'

Karin legt haar hoofd op het kussen. De geur van moeder zit er nog in.

'Ligt daar geld in?' wijst Rosalie naar het nachtkastje.

Karin schuift het laatje open. Ze vindt een boek, een pakje papieren zakdoekjes, een euromunt.

'Nee, maar wel dit houten sieradendoosje.'

'Maak open dan.'

Karin doet wat haar zus zegt. Op het rode fluweel liggen een parrelketting, een gouden armband met ovale schakels en een ring met een groene steen. Alles voelt koud aan. Bekende sieraden zijn het die moeder altijd bij bijzondere gelegenheden droeg. Ze ziet haar voor zich, met geföhnde haren en een mooie jurk.

'Da's ouwe troep. Hè, waar is het geld? Kom, we gaan naar de woonkamer.'

Rosalie stuift weg en Karin sloft achter haar aan. Ze hoort aan het openen en sluiten van de kastdeuren dat haar zus in de grote eiken kast zoekt. Ze gaat naast haar staan en gluurt door de glasdeurtjes waarachter glazen in keurige rijen staan opgesteld. Die wijde waren altijd haar favoriet, omdat er minuscule bloemen en takjes in waren gegraveerd. En uit dat hoge glas bedrukt met gekleurde sinaasappels dronk moeder altijd water.

'Ook niets. Wat raar.' Rosalie gooit het laatste deurtje met een harde klap dicht waardoor de glazen even rinkelen. 'Het dressoir dan maar.'

Karin slaakt een diepe zucht. In het dressoir bewaarde moeder de fotoalbums en het tafellinnen, maar vast geen geld. Alle herinneringen die bij haar opkomen maken haar doodmoe. Ze draait zich van haar zus af en kijkt weer uit het raam. Een lange tijd blijft ze stilstaan. De regen valt in rechte stralen naar beneden en de wind laat de takken zwiepen. 'Waar zijn de vogels?' zegt ze opeens verbaasd. Zo lang ze hier binnen zijn heeft ze nog geen gekwetter gehoord.

'Ze vinden het vast veel te nat buiten. Sinds moeder is overleden is het slecht herfstweer.'

'Daar heb je gelijk in. Laten we naar de keuken gaan,' zegt ze opgewekter dan ze zich voelt.

Halverwege de middag zijn ze al flink opgeschoten. De kleding zit in vuilniszakken en alles van de woonkamer is ook ingepakt.

'Wat mij betreft kan bijna alles weg. Wat een geluk dat moeder al

eens verhuisd is van het grote huis naar hier,' verzucht Rosalie.

'Ja, het is echt veel minder werk nu. Zullen we even pauze nemen?'

Karin neemt een slok appelsap en kijkt weer naar buiten. Het is toch vreemd dat er geen vogels zijn. Zou het voer dat moeder altijd neerzet op zijn? Ze stapt op het balkon om het te controleren. Haar adem stukt. Een dode vogel ligt bij het balkonhek en als ze beter kijkt ziet ze nog twee vlakbij het voer liggen. Haar nekharen gaan recht overeind staan.

'Waarom sta je hier? Je gaat weer ziek worden op deze manier.' Rosalie legt een hand op haar schouder.

'Moeder is dood en ook drie vogels.' Tranen stromen over haar wangen en haar schouders schokken hevig. Ze weet niet om wie ze nu harder huilt, maar alles is zo verdrietig.

'Gelukkig zijn we van die rotbeesten verlost. Dat lawaai de hele tijd, gek werd ik ervan. Het is nu lekker rustig.'

'Moeder hield van ze. En ik ook.'

'Ik ben blij dat ze dood zijn. Opgeruimd staat netjes.'

Karin kijkt haar met open mond aan.

'Hoezo?' fluistert ze.

'Ach, gewoon.' Rosalie trekt haar schouders op.

Karin blijft haar oplettend aankijken.

Dan vult Rosalie aan: 'Je weet wel, een paar lepeltjes rattengif door het vogelvoer. Ze vonden het heerlijk, die beesten.'

'Heb je het hier in gedaan?' vraagt Karin, wijzend op het vogelhuisje aan de zijmuur.

'Ja, en in het reservevoer in het keukenkastje natuurlijk. In die witte voorraadbus.'

'Die witte voorraadbus? In het kastje rechtsboven?' vraagt Karin geschokt.

Rosalie knikt.

'Dat is geen vogelvoer. Dat was moeders muesli, haar dagelijkse

ontbijt. Wist je dat niet?'

Rosalie schudt aarzelend haar hoofd.

'En de buurvrouw ook niet.'

Het is doodstil als ze elkaar aankijken.

Karin Bijl Mars.

Ze duwt en trekt. De kerstboom past nauwelijks door de deur, ze snapt niet hoe haar moeder deze er zo makkelijk door heen heeft gekregen. Ze wurmt en duwt en schuift. Pas als ze de deur dicht hoort vallen dringt het tot haar door dat ze geen sleutel mee heeft. Ze vloekt en tast naar haar telefoon. Ook die ligt binnen. Het is koud en ze rilt. Haar gedachten schieten als een knikkerbaan door haar hoofd. Als ze naar haar moeder gaat voor de reservesleutel moet ze vertellen dat ze helemaal geen leuk weekendje met een vriendin weg ging, maar dat ze gewoon saai thuis bleef om die vreselijke kerst te vermijden.

Dan maar inbreken in je eigen huis. Ze hijst zichzelf op de container om een raampje in te kunnen tikken, verstijft als de container

wegrolt en wacht. Ze ademt uit als er niets gebeurt. Ze moet nog iets hoger springen om erbij te kunnen. Ze springt opnieuw en voelt dan de container onder zich wegvallen.

Ze gilt van schrik en voelt haar arm knakken. Baf. Daar ligt ze. Versuft voelt ze aan haar arm, hij draait nog gewoon. De deur tegenover haar huis gaat open.

Ze kreunt. Ze wil geen kerst maar ze wil ook mevrouw Doorn niet. Sinds mevrouw Doorn een eigen parkeerplek heeft toegewezen gekregen en Tina daar soms even heel snel staat om haar boodschappen te lossen hebben ze het al meerdere keren met elkaar aan de stok gehad. Niet alleen kijkt ze altijd boos en moppert ze op iedereen, ze ruikt ook een beetje raar.

‘Kind, wat ben je aan het doen?’

De stem van mevrouw Doorn klinkt zoals ze altijd praat, een beetje geaffecteerd, gekunsteld en vooral heel erg gestudeerd netjes.

Ze kan niet anders dan antwoord geven.

‘Ik ben gevallen.’

‘Ja dat begrijpt mijn neus ook. Waarom probeer je in te breken in je eigen huis?’

‘Ik ben mijn sleutel vergeten.’

Het lijkt alsof mevrouw van Doorn gnuift.

‘Dus je strafte dat arme kerstboompje op kerstavond met het naar buiten te slepen en als straf kun jij er niet meer in. Dat moet je iets zeggen, toch?’

Ze weet niet goed wat ze moet antwoorden en zwijgt dus maar.

‘Weet je wat. Ik heb geen kerstboom, als jij je kerstboom mee neemt, mag jij bij mij naar binnen.’

Ze opent haar mond om te weigeren, voelt haar koude armen en voeten en weet dat dit haar beste optie is.

‘Waarom kijk jij altijd zo boos?’

De warme chocolademelk verwarmt haar koude handen, haar ogen ontmoeten de grijs fletse ogen van mevrouw Doorn.

‘Ik kijk boos? U kijkt boos.’

Mevrouw van Doorn trekt haar wenkbrauwen zo hoog op dat ze een moment verwacht dat ze van haar hoofd zullen vallen.

‘Dit is interessant. Ik vind dat jij boos kijkt en jij vind dat van mij.’ Ze schudt haar hoofd.

‘Jij viert geen kerst, ik vier geen kerst sinds...’ Haar stem valt weg en ze slaat haar blik naar haar rimpelige handen. Tina schudt haar hoofd. Ze wil helemaal niets weten van mevrouw Doorn maar ze zit hier toch samen met deze vreemde normaal zo chagrijnige mevrouw chocolademelk te drinken voor een kerstboom.

‘Waarom viert u geen kerst?’ Ze begrijpt zelf niet waarom ze het vraagt maar de woorden zijn haar mond al uit.

Een pijnlijke trek vliegt over mevrouw Doorns gezicht maar ze geeft geen antwoord.

‘Waarom vier jij geen kerst? Ik ben oud, ik heb mijn redenen. Jij hoort feest te vieren. Teleurgesteld in het leven? Nu al? Verwend kreng.’

Tina hapt naar adem. Ze wil deze nare vrouw van repliek dienen maar iets in haar zwijgt. Achter mevrouw Doorn staan portretjes van kinderen. Ze heeft nog nooit kinderen gezien bij haar overbuurvrouw.

‘Ik. Eh.’ Ze zwijgt.

Mevrouw Doorn brengt haar gezicht dichterbij Tina’s gezicht. Een oud bekend luchtje bereikt haar neus. Oma. Maya zeep. Of iets met lelies. Herinneringen van lang geleden.

‘Moet je kijken wat je hebt. Ouders. Familie. Een huis met verwarming en zelfs een kerstboom die je moeder naar je toe bracht maar die jij op kerstdag naar buiten sleept. Dan ben je een verwend kreng. Of ondankbaar. Je mag kiezen.’

Ze wordt geraakt door de toon, niet zo zeer de tekst. Er zit een ondertoon, verdriet, gemis.

‘Ik heb een reden om geen kerst te willen vieren.’

Ze hoort zelf dat het bot klinkt. Mevrouw Doorn schampert.

‘Iedereen heeft redenen om geen kerst te willen vieren. Gezeur met kinderen. Ruzie in de familie, mensen die te veel drinken. Maar je moet niet zoeken naar redenen om het niet te vieren. Je moet zoeken naar redenen om het wel te vieren. Omdat je van mensen houdt en samen herinneringen wilt maken voor later.’

Ze zwijgen allebei. Tina staart naar de kerstboom. Er hangt nog een zilveren bal in. Haar blik dwaalt af naar de portretjes. Ze wijst.

‘Is dat de reden waarom u boos op mij bent? Leven ze niet meer of heeft u geen contact meer?’

Ze ziet een pijnlijke uitdrukking verschijnen.

‘Dat gaat je niets aan.’

‘Misschien heeft u gelijk en lijk ik ondankbaar.’

Ze zucht.

‘Ik wilde gewoon eens een paar dagen rust.’

Mevrouw Doorn knikt.

‘Die kan ik begrijpen. Je kunt je hele leven nog rust hebben. Kwestie van goed timen. Herinneringen maken komt nooit meer terug.’ Ze wijst naar de portretjes. ‘Mijn man is 20 jaar geleden overleden, mijn enige kind is twee jaar terug overleden aan borstkanker. Ik zou er een moord voor doen, een verschrikkelijke kerst met elkaar door te brengen. En zie hier. Zit ik hier met jou. Wel met een kerstboom. Dat dan wel.’

Ondanks alles schiet Tina in de lach. Ze neemt het laatste slokje van haar chocola en staat op. ‘Hoe goed kunt u nog lopen?’

Mevrouw Doorn kijkt haar niet begrijpend aan.

Tina wijst.

‘Mijn moeder woont hier de wijk achter, vijf minuten lopen. Redt u dat met de rollator? Dan gaan we nieuwe kerst herinneringen maken.’

Eveline van Dienst Magische sneeuwballen

‘Ik vind de geur van haardvuur altijd zo lekker,’ zegt Katie terwijl ze diep door haar neus inademt. ‘Vooral in deze tijd van het jaar wanneer de koude lucht je neus van binnen streelt of prikkelt eigenlijk meer.’

‘Wat ik lekker vind, is de geur van glühwein en al helemaal op een kerstmarkt; dat maakt de wintersfeer compleet.’

‘Je bedoelt de smaak van glühwein zeker?!’ Katie geeft Josien een duw in haar zij.

‘Haha. Nee, de geur bedoel ik, maar je hebt gelijk; de smaak kan ik ook zeker waarderen.’

Ze lopen arm in arm door de straat. ‘Kijk nou, wat gaaf! Die sneeuwballen.’ zegt Josien terwijl ze voor het raam van mevrouw de

Wit blijft staan. ‘Ik hou wel van kerstdorpen met veel bewegende onderdelen, licht en geluid. Maar dit is ook heel vet. Hoeveel zijn het er denk je? Ik gok een stuk of 50?’

‘Makkelijk. Trouwens, wist je dat mevrouw de Wit eigenlijk niet mevrouw de Wit heet?’ zegt Katie.

‘Niet? Oh, hoe heet ze dan?’

‘Geen idee.’

‘Hoe weet je dan dat ze anders heet?’

‘Dat zegt men.’

‘Roddels?’

‘Waarom zou je daar een roddel van maken? Het past trouwens mooi bij haar bijnaam – de Witte Weduwe.’ zegt Katie.

‘De Witte Weduwe?’

‘Het verhaal gaat dat de man van mevrouw de Wit haar heeft bedrogen met haar beste vriendin en dat ze daar achter gekomen is. Ze zou er gek van zijn geworden. Letterlijk. Ze zou hen hebben vermoord.’

‘Mag ik van jou, van de serie sterke verhalen, de kaart “vrouw vermoordt echtgenoot en diens minnares en komt daar ongestraft mee weg” dan heb ik kwartet!’ grapt Josien.

‘Even serieus Joos, ze zijn verdwenen en niemand weet waar ze zijn.’

‘Misschien zijn ze vertrokken naar een ver warm land en leven ze daar nu lang en gelukkig ... Stel dat ze hen heeft vermoord, waarom is ze er dan niet voor gestraft? Ik bedoel, op moord volgt altijd een gevangenisstraf.’

‘Dat weet ik niet. Zo goed ken ik het verhaal ook niet.’

‘Dat blijkt ...’

Plotseling gaat de deur open. Mevrouw de Wit komt naar buiten. ‘Dag dames. Vinden jullie mijn sneeuwballen niet mooi? Ze hebben allen iets magisch en ik wil die magie graag met anderen delen. Kom anders even naar binnen. Dat is wel zo gezellig, ik heb net water

opgezet.' Ze wenkt Katie en Josien. Josien kijkt van de vrouw naar Katie en voelt een rilling door haar lichaam. 'Kom dames, laat me niet op jullie wachten. Ik hou de kou graag buiten.' Mevrouw de Wit loopt naar binnen en laat de deur open.

'Ik weet het zo net nog niet hoor,' fluistert Josien. 'Het zit me niet helemaal lekker na dat verhaal van jou.'

'Net zei je nog dat het in de categorie sterke verhalen thuis hoort. Kom, we gaan naar binnen, we kunnen die oude vrouw inderdaad niet op ons laten wachten en een kop thee lust ik ook wel; ik ben bevroren!' Katie loopt naar binnen, Josien komt achter haar aan en doet de deur dicht.

Binnen is het behoorlijk donker. Het enige licht dat er is, is afkomstig van de kerstversiering. 'Vinden jullie het niet gezellig? Ik hou wel van lichtjes. Het maakt het knus en sfeervol vind ik.'

'En mysterieus ...' mompelt Josien.

'Ga zitten,' zegt mevrouw de Wit vriendelijk en ze wijst naar twee stoelen. Ze zet de theepot in het midden van de tafel en geeft Katie en Josien een kopje. 'Schenk alvast wat water voor jullie zelf in, dan ga ik nog even naar de keuken om melk en suiker te halen. Ik ben zo terug. De theezakjes staan op tafel, jullie moeten zelf een smaak kiezen.'

'Dank je,' zegt Katie. Ze richt zich tot Josien. 'Zie je wel, er is niks aan de hand.' Ze kijkt in de theedoos. 'Rooibos, kamille, earl grey, groene thee ... Oeh, nou Joos, wat een spannende smaken. Hier zullen we echt aan onderdoor gaan.' grapt ze. Katie pakt een zakje rooibos. Josien kiest voor kamillethee.

Mevrouw de Wit komt de kamer weer in en neemt plaats op haar stoel. 'Ik ben dol op thee. Eens kijken, ik ga voor de vitality tea; dat is thee voor een eeuwig bestaan.' ze doet het theezakje in haar kopje en ruikt eraan. 'Hij is lekker hoor,' ze reikt haar kopje aan Josien. 'Hier, proef maar.'

Josien is overrompeld en durft uit beleefdheid niet te weigeren.

Ze neemt het kopje aan en neemt een slok. 'Lekker inderdaad.' antwoordt ze waarna ze het kopje aan Katie aanbiedt.

Katie kijkt naar de vier ogen en de uitgestrekte arm van haar vriendin en ook zij neemt een slok. 'Inderdaad erg lekker.'

Josien begint zich onprettig te voelen. Ze krijgt het warm en voelt zich benauwd worden; net als dat ze in een sauna zit. Ze kijkt naar Katie; ook zij zit er niet helemaal lekker bij. Er staan zweetdruppeltjes op haar voorhoofd.

'Gaat het meiden?' vraagt mevrouw de Wit.

'Ja hoor,' antwoordt Josien met een geknepen stem.

'Jullie zien eruit alsof jullie iets verkeerd hebben gedronken ...' zegt mevrouw de Wit rustig. 'Weet je, men zegt dat ik mijn man en mijn beste vriendin heb vermoord, maar dat heb ik niet gedaan ...' Ze wijst naar haar vensterbank. 'Ze wilden samen zijn ... Nou, dan zullen ze samen zijn! Samen voor altijd ... Samen in een sneeuwbol ... Wat een beetje thee al niet kan doen,' zegt mevrouw de Wit met een grimas. 'Zoals ik eerder zei: ik wil graag magie met anderen delen ... Ik hou trouwens helemaal niet van pottenkijkers en roddelaars. Iedereen bemoeit zich tegenwoordig veel te veel met andermans zaken. Dat moet afgelopen zijn. Laat elkaar met rust, laat mij met rust,' bromt ze. 'Ik hoop dat jullie nog even geduld hebben, want het duurt nu niet lang meer. Jullie zullen een mooie aanvulling op mijn collectie zijn.' Terwijl ze deze woorden uitsprekt, legen de stoelen en vult een sneeuwbol zich met twee meiden die arm in arm staan.

Laura Hendriks De pompoen

Gekleurde bladeren vielen naar beneden en belandden door de koude wind op plekken waar het normaal niet komen kon. Er fonkelden honderden sterren aan de hemel, die fel afstaken tegen de inktzwarte duisternis van de nacht en ondanks de motregen hun uiterste best deden om gezien te worden. Of misschien juist vanwege de motregen. In dit weer ging men alleen naar buiten als het écht noodzakelijk was.

Toch scheen niet iedereen deze ongeschreven regel te kennen, want aan het einde van de straat doemde een gedaante met wapperende jas op. Onder zijn arm hield hij iets groots. Steeds keek hij schichtig om zich heen, alsof hij bang was dat iemand de moeite had genomen om in dit gure weer naar buiten te komen en hem te

achtervolgen.

In het licht van de lantaarnpaal bleef hij staan. Zijn gezicht was lijkkbleek en zweetdruppels parelden op zijn voorhoofd, waardoor zijn donkere haren bleven kleven. Hijgend en trillend haalde hij het grote voorwerp onder zijn arm vandaan en hield het met uitgestoken armen voor zich. Met angst in zijn lichtgrijze ogen staaarde hij naar de pompoen.

Het was een weerzinwekkende pompoen. Dit verschrompelde, rottende exemplaar zou zelfs tijdens Halloween te eng zijn om te aanschouwen. En toch had hij hem gekocht, drie dagen voor de griezeligste feestdag van het jaar. Hij wist niet waarom, hij vierde immers nooit Halloween. Hij wist alleen dat deze pompoen hem riep toen hij bij de boer kwam om te helpen op het land, zoals hij wel vaker deed. Als hij had geweten dat de beste man uitgerekend die dag zijn pompoenen zou verkopen, had hij vast en zeker een dagje overgeslagen.

Maar helaas, hij kwam wel opdagen. En toen riep deze pompoen hem dus. Het was geen schreeuw, het was zelfs geen normaal volume. Het was een gefluister. Hij wist ook wel dat pompoenen niet fluisteren, ze maken helemaal geen geluid. Maar hij had geen andere verklaring voor wat hij had gehoord. Het kwam bij deze pompoen vandaan en trok zijn aandacht. Het hypnotiseerde hem haast.

Hij hield zijn hoofd schuin en bekeek de pompoen aandacht, maar het lukte hem niet om langer dan vijf seconden naar het ding te staren. Zijn ogen begonnen te branden, hij voelde zijn maag samentrekken en zijn mond werd kurkdroog. Toen er zwarte vlekken voor zijn ogen begonnen te dansen, liet hij zijn armen zakken en leunde afgepeigerd tegen de lantaarnpaal.

Terwijl de vlekken langzaam verdwenen, verstevigde hij zijn greep op de pompoen. Eigenlijk wilde hij dat helemaal niet. Sterker nog, hij wilde juist het tegenovergestelde doen. Hij wilde het vreselijke ding weggooien, voorgoed kwijtraken. Maar dat lukte hem niet.

Hij heeft het de afgelopen dagen echt geprobeerd, al vanaf het moment dat hij hem onwillig en toch ook vrijwillig had gekocht. Maar wat hij ook deed, van hem over de schutting gooien bij een huis in een andere stad tot hem vanaf een brug in het water gooien, de pompoen kwam telkens terug. Wanneer hij tevreden zijn tuinpad opliep, stond dat ding gewoon voor de deur op hem te wachten, als een boemerang uit de meest afschuwelijke nachtmerrie.

Plots schrok hij op. Hij hoorde voetstappen. Met gejaagde ademhaling keek hij om zich heen, maar de vele lantaarnpalen en fonkelende sterren slaagden er niet in degene van wie het geluid afkomstig was te belichtten. Hij was alleen. En toch ook weer niet.

Hij keek weer naar de pompoen, wetende dat het geluid van voetstappen daaruit kwam. Het was onmogelijk, maar wel de waarheid. Hij had het namelijk al vaker gehoord, veel vaker dan hem lief was. Het was alsof de pompoen leefde.

Ineens begon het licht van de lantaarnpaal te knippen. Eerst kort, waardoor hij maar een halve seconde in het donker stond, gevolgd door drie hele seconden in het licht. Maar het ging steeds sneller en sneller, zodat elke seconde van licht opgevolgd werd door een seconde van duisternis.

Op het moment dat hij vreesde dat de hoofdpijn, die net zo snel was komen opzetten als het knippen van het licht, zijn hoofd uit elkaar zou doen spatten, knapte er iets anders. De lamp van de lantaarn spatte in duizenden stukjes uit elkaar en liet hem bedekt met glas in de duisternis achter, met de pompoen nog steeds in zijn handen.

Lange tijd bleef het stil. Toen reed er een auto langs. Het licht van de koplampen bescheen de jonge man die met de pompoen onder zijn arm naast de kapotte lantaarnpaal stond. Zijn blonde haren hingen als gordijnen langs zijn gezicht. Met zijn vrije hand veegde hij het kleverige, oranje spul van zijn kleding. Het merendeel bleef plakken, dus besloot hij het er maar bij te laten.

Hij pakte de pompoen met beide handen beet en bracht hem vlak bij zijn gezicht. Zijn donkere ogen glinsterden en zijn mond krulde tot een zelfvoldane grijns.

‘Jij dacht van mij af te kunnen komen, maar ik ben onoverwinnelijk,’ fluisterde hij. ‘Nu ben ik eindelijk vrij.’

Hij zette de pompoen op de grond. Toen rekte hij zich uit, alsof hij was ontwaakt uit een jarenlange slaap, en liep vastberaden weg.

Uit de pompoen klonk een hoop gebonk en zachte kreten, maar er was niemand die het kon horen.

Conny Hoogendoorn IN KOELEN BLOEDE

‘Dan laat ik u verder met rust,’ zeg ik en knoop mijn jas dicht.

‘Mag ik u dan toch minstens een glas wijn aanbieden?’

‘Nee, dank u. Mijn werkdag is ruimschoots ten einde. Het is omdat ik u persoonlijk wilde vertellen dat we geen belastende feiten hebben gevonden, anders was ik allang thuis geweest.’ Mijn uitgestoken hand verdwijnt in de zijne. ‘Ik heb inmiddels de politiecommissaris laten weten dat ik geen van de beschuldigingen aan uw adres kan bevestigen.’

‘Uw aanwezigheid, madame, was mij de aantijgingen meer dan waard.’ Hij verhoogt de druk rond mijn vingers. ‘Ik zou wellicht hier en daar enkele aanwijzingen kunnen rondstrooien. Wat sporen hier of daar? Zou dat u kunnen verleiden om uw bezoeken aan mijn

château te continueren?’

‘Maar graaf, ik ben inmiddels van uw onschuld overtuigd,’ zeg ik en probeer de betekenis van zijn woorden te peilen. Mijn hart slaat over als zijn flauwe glimlach traag verbreedt.

Plotseling maakt hij zich van mij los. ‘U heeft nog een lange rit voor de boeg. Tot ziens, mevrouw de inspecteur.’

De regen komt met bakken uit de lucht. Geërgerd trek ik mijn capuchon over mijn hoofd en ren naar mijn auto. Het wispelturige gedrag van de graaf irriteert me mateloos. Ik gooi mijn tas op de rijdersstoel, droog mijn handen aan mijn rok en steek de sleutel in het contact. Als de motor weigert aan te slaan, probeer ik het opnieuw. En nogmaals. Tevergeefs. Nijdig sla ik met mijn vuist op het stuur.

Le Sânge opent mijn portier. ‘Zinloze woede. Ik ben bang dat u uw licht heeft laten branden.’ Een blik op de schakelaar bevestigt zijn conclusie. ‘Komt u mee, madame. Dan zoeken wij een passende oplossing.’

Ik pak mijn tas.

‘Ik vreesde al dat de garagehouder mijn château te ver uit de richting, het tijdstip te laat en het weer te onstuimig zou vinden.’ Hij heft proostend zijn glas. ‘Ik ben verheugd dat uw mijn aanbod hier te overnachten heeft geaccepteerd.’

‘Dank u voor uw gastvrijheid.’ Le Sânge schenkt mij bij.

‘Vannacht is het volle maan,’ zegt hij. ‘Geloof u in het occulte, mevrouw de inspecteur? Geesten? Vampiers?’

Ik schud mijn hoofd. ‘In mijn vak?’

Hij knikt en toont zijn handpalmen in overgave.

We drinken in stilte. Het haardvuur schildert schaduwen op de wand.

‘U ziet bleek, meneer de graaf. Voelt u zich wel goed?’ Ik kijk hem onderzoekend aan.

‘Een hardnekkige bloedarmoede speelt mij parten.’ In zijn zwarte

irissen lichten gele vlekjes op. ‘Maakt u zich geen zorgen, madame. Vanavond geeft u mij alles wat ik nodig heb.’

De ruimte tussen ons in lijkt statisch geladen. Nerveus leeg ik mijn glas.

‘Neemt u zelf niet meer?’ vraag ik als hij het onmiddellijk bijvult.

Hij heft afwerend zijn hand. ‘Neen, laat tenminste een van ons verstandig zijn.’

Een luide klap, de lampen knipperen, doven dan. Zonder een spier in zijn gezicht te vertrekken komt hij overeind en ontsteekt de kaarsen in de kandelaar op tafel. Hij maakt een kleine buiging. ‘Uw kamer is rechtsboven aan de trap. Goede nacht.’

Nijdig blijf ik achter. Laat hij me nu hier alleen? Alexander le Sânge lijkt een spelletje te spelen. Hij trekt me, stoot me dan weer af. Hij verwacht me daarmee meer dan ik toe wil geven. Zuchtend haal ik mijn schouders op. Het is waarschijnlijk beter zo. Ik moet professioneel blijven. Zeker zolang deze zaak loopt. Ik pak de kandelaar. De tocht in de brede gang doet de vlam flakkeren.

In bed pieker over de vrouw die vorige maand verdween. Zij was beslist niet de eerste. Dat er in iedere zaak steeds weer een link naar Alexander le Sânge schijnt te zijn, is op zich niet zo wonderlijk. Het halve dorp is aan het kasteel verbonden. De mannen kunnen zijn bloed wel drinken. Want zijn niet alle vrouwen hier tot over hun oren verliefd op de kasteelheer? En was ook zij niet onlangs hier komen werken. En vast ook voor hem gevallen. Ik zucht.

Had ik nou maar mijn autolichten uitgedaan, want ook ik kan inmiddels nergens anders meer aan denken dan aan vrijen met Le Sânge. Mijn vingers strelen mijn buik. Ik hijg licht. ‘Alexander ...’

‘U heeft mij geroepen?’

Razendsnel draai ik me om. ‘Monsieur le Comte?’

Tussen duim en wijsvinger dooft hij de kaars. Zijn silhouet tekent zich af in het kille maanlicht. Hij grijpt mijn pols en kust mijn vinger toppen. Kreunend brengt hij mijn hand weer omlaag.

‘Ga door, madame!’

Intuïtief duw ik mijn bekken omhoog.

Hij doet een stap achteruit.

Ik schok en stoot omhoog tegen mijn hand. Mijn onderbuik trekt samen. Iedere vezel in mijn lijf wil hem. ‘Alexander!’

De wetenschap dat hij naar me kijkt, maakt me krankzinnig. Met lange strelingen van mijn hand stuur ik golven van genot door mijn lendenen. Ik bespeur onze opwindende en til mijn heupen ver omhoog.

‘Ga door, mevrouw de inspecteur!’ Hoe koel en afstandelijk klinkt zijn stem.

‘Alexander!’

Kermend van begeerte strek ik mijn lijf.

‘Ik zei toch dat u me alles geven zou!’ gromt hij. Gretig buigt Alexander le Sânge zich over mij heen. Zijn lippen betasten mijn hals.

‘U laat mij geen keus, madame. Het spijt me. U laat mij geen keus.’

Zijn scherpgepunten hoektanden doorboren moeiteloos mijn huid.

Liesbeth Jochemsen-Kaastra Maria Onbevlekt Ontvangen

Hier lig ik dan. Naast de kerstboom. Een kleine week geleden aangespoeld op de kust van wat het beloofde land moet zijn. Ik hoor de mensen zeggen dat ik in Griekenland ben gevonden. Als dat zo is, heb ik een deel van mijn doel bereikt.

Ik ben opgegroeid bij mijn tante. Mijn moeder stierf aan de gevolgen van HIV, één van de cadeautjes van mijn vader. Ik was haar andere cadeautje, het enige in haar leven waar ze blij mee was. Niet dat het de vreemdelingen in deze kerk iets kan schelen. Ze weten niets over mij. Alleen dat ik een tiener ben. Ze denken dat ik een meisje ben. Dat was ik ook toen ik van huis wegliep, op weg naar een betere toekomst. Mijn tante heeft tien jaar voor mij gezorgd. Dat was niet makkelijk. Ze had nog vijf kinderen. Toen zich weer

een baby aankondigde, besloot ik om weg te gaan. Ik maakte plaats voor mijn ongeborn neefje of nichtje en beloofde hen om geld te sturen zodra ik mijn bestemming had bereikt.

Ik vraag me af of tante de bevalling heeft overleefd. Het kind moet nu zeker geboren zijn. Dat weet ik omdat tante in de herfst was uitgerekend en ik, volgens het bordje dat bij mijn kist staat, op 8 december ben gevonden. Hier is dat een feestdag. Maria Onbevlekt Ontvangen heet het. Daarom hebben ze mij Maria genoemd. Dat staat ook op het bordje.

Ik heet geen Maria en onbevlekt ben ik zeker niet meer. Niet na wat ik onderweg naar het beloofde land moest ondergaan. Mijn lichaam voor de hoop op een beter leven. Toen ik het gele rubberbootje instapte, dat toen al overvol zat, wist ik net dat ik in verwachting was. Er groeide nieuw leven in mijn lichaam. Ik beloofde mijn kind om het te koesteren en voor altijd onder mijn hart te dragen. In ieder geval één belofte die ik kan nakomen. Morgen gaan ze mij begraven. Samen met mijn ongeborn kind, waarvan alleen ik het bestaan weet.

De belofte aan mijn tante en haar kinderen zal ik slechts symbolisch kunnen inlossen. Naast het bordje bij mijn kist staat een collectebus met iets dat ze een QR-code noemen. Veel mensen hebben geld gedoneerd. Minstens even zovelen starden alleen meelijwekkend naar de foto op mijn kist, de enige foto die ooit van mij gemaakt is. Ze stamelden dat het zo triest was en dat het een schande was en meer van dat soort dingen. Om vervolgens gezellig naar hun warme huizen terug te keren.

Nu ik dood ben, verdien ik in enkele uren meer geld dan ik thuis in mijn hele leven had kunnen krijgen. Ze zeggen dat het meeste geld voor de vluchtelingen in Syrië is, omdat ik daar vandaan kom. Hoe ze bij die onzin komen, weet ik niet. Het doet er ook niet toe, mijn tante zal ik niet kunnen helpen.

Mijn begrafenis zal vanuit deze kerk geleid worden. De hele kerk

zal stampvol zitten. Vooral met hoge heren, die voor zichzelf een plekje hebben gekocht. Ze hopen straks goed in beeld te komen, want de dienst zal live worden uitgezonden door talloze tv-zenders. Zie mij eens goed bezig zijn, hoor ik ze denken.

Ik zal in gewijde grond worden begraven. Een echtpaar heeft een deel van hun land hiervoor beschikbaar gesteld. Toevallig runnen ze ook een klein café, dat ze hebben omgedoopt tot De Onbevleete Ontvangenis. Op slechts enkele tientallen meters van dat café zal een monument verrijzen, opgericht voor alle omgekomen vluchtelingen. Mijn graf, aan de voet van dat monument, zal symbool staan voor alle mensen die het beloofde land niet hebben gehaald. Ik vraag me af wie voor dit alles heeft betaald.

Luc Vos Vlees ...

Het vlees ziet er heerlijk uit, zoals altijd. Vers en sappig. Speeksel loopt in mijn mond, mijn maag stoot een hongerige knor uit, maar ik schud mijn hoofd. De beslissing doet pijn en de verleiding is groot, maar het kan niet meer. De honger groeit, toch kijk ik weg van het menu. Verbaasd kijk jij op, jouw haren wapperen in het licht van de maan als je wild jouw hoofd schudt.

‘Wat is er? Heb je geen honger?’ vraag je.

Ik slik twee keer en denk na over mijn antwoord.

‘Eet wat, het zal je deugd doen,’ grom je. ‘Dat dieet van de afgelopen weken was nergens goed voor.’

Ik bijt op mijn lip en zwijg. Jij denkt dat het oké is, zoals het altijd al was ... Maar nee, het mag niet. Niet meer ... De wereld is niet

meer zoals hij was. Het eten van vlees zoals we dat al eeuwen doen, hoort niet meer.

Uitdagend kijk je mij aan, je houdt een stuk vlees onder mijn neus. 'Ruik eens, zo goed rook het hier nog niet vaak,' roep je.

Ik wil me omdraaien, maar de geur dringt in mijn neus. Ik sluit mijn ogen, adem diep in. De aroma's die op de zwoele avondlucht tot bij mij zweven, jagen tintelingen door mijn maag.

Je duwt een paar keer hard tegen mijn schouder. 'Zie je wel,' roep je. 'Ik zie aan jouw ogen dat je honger hebt.'

Opnieuw schud ik mijn hoofd. Je geeft me een harde por, het doet pijn.

'Wat is er?' vraag jij. 'Zeg dan iets!'

De speekselproductie in mijn mond stopt niet, ik lik mijn lippen en schud mijn hoofd. 'Ik wil niet meer.'

Bruusk kom je tot stilstand, een hardere por beukt in mijn zijde.

'Wat zeg je? Wat wil je niet meer?'

Ik wijs naar het menu. 'Dit. Vlees eten.'

'Wat!' Een nieuwe slag. 'Waarom? Dadelijk ga je nog beweren dat je vegetariër wil worden.'

Ik schok. Het idee klinkt absurd, tegelijk aantrekkelijk.

'Het is ...'

'Ja?'

Jouw ogen glinsteren dreigend in het heldere maanlicht. De hitte van jouw adem slaat in mijn maag, ik weet dat jij dit niet begrijpt, maar ik kan niet anders.

'Het is ... het is niet meer van deze tijd om vlees te eten,' zeg ik aarzelend.

Een grom verjaagt de zware stilte tussen ons. 'Wat bedoel je?' zeg je op lijzige toon.

Je komt dichterbij, kijkt diep in mijn ogen. Ik wil me afkeren, jouw blik verlamt mij.

'Het is al altijd zo geweest en het zal altijd zo zijn.' Jouw stem

wordt luider, je haalt naar mij uit, maar net op tijd spring ik opzij.

'Ik ...'

'Wat? Voel je je beter dan de rest? Is dat het? Zijn wij te min omdat wij wel nog vlees eten? Ben je er zo eentje?'

Ik grom en keer me om. Mijn maag trekt samen, mijn huid verkrampt onder de groeiende jeuk. De geur van vers vlees blijft in mijn neus dringen, het zicht op het menu jaagt haast onverdraagbare rillingen door mijn lijf. Mijn spieren verstijven, ik moet hier weg, voor mijn weerstand barst. Ik moet weg van jou, ook al weet ik dat ik je niet lang kan ontlopen. Ik haast me naar buiten, stop bij de kerk verderop, verjaag de kriebelingen op mijn lijf tegen de muur van het kerkhof.

'Je moet eten,' roep je mij na in de zwoele nacht, maar je wacht niet op antwoord.

Gulzig begin je aan jouw menu. Ik huiver als ik zie hoe jouw diner je zichtbaar smaakt.

'Je moet nu eten,' roep je.

Jouw mond is vol, de woorden klinken vet en sappig.

'Morgen is het vlees niet meer vers.'

Je hapt en kauwt zonder ophouden, jouw vlees is bleu, zoals gewoonlijk. Speeksel loopt in mijn mond, de neiging om jou te volgen en ook een lekker stuk vlees tot mij te nemen, wordt alsmaar groter, maar ik weet dat ik morgen spijt heb als ik dat doe.

'Nee,' probeer ik te roepen, maar mijn stem klinkt aarzelend en zwak.

'Zoals je wilt,' zeg je tussen twee smakken door. 'Je weet niet wat je mist.'

Het smakken wordt luider, het geluid waar ik het nooit eerder moeilijk mee had, maakt me nu misselijk.

'Het kan best zijn dat ik iets mis,' grom ik. 'Maar ik kan het niet meer.'

Ik kijk niet meer om, verscheurd tussen honger en de hoop dat ik

het juiste doe, loop ik naar huis. Naakt lig ik op mijn bed, ik wacht tot de lange haren op mijn armen terugtrekken en mijn lijf herstelt van de kramp die overblijft na elke volle maan. Ik woel en val in een onrustige slaap.

‘Ik hoop dat het smaakte,’ grom ik de volgende ochtend aan het ontbijt.

Langzaam kijk jij op, jouw aarzelende bewegingen bevestigen mij dat je evenveel last hebt als ik.

‘Goh,’ zucht jij hees. ‘Ik at al beter. Ik dacht dat ik een jonge deerne had, maar het bleek een oude tante vol make-up te zijn. Taai! En die verf had een vreselijke nasmaak.’

Dromerig kijk je mij aan. ‘Misschien heb je wel gelijk,’ mompel je na een lange stilte.

Voorzichtige hoop borrelt omhoog in mijn hart.

‘Misschien is ons jachtseizoen echt niet meer zoals het in deze tijden hoort te zijn.’

Hevig knik ik. ‘Ik ben blij dat je het ook zo ziet.’

‘Wellicht zijn weerwolven die eten bij volle maan inderdaad niet meer van deze tijd,’ ga je verder.

Opgelucht kijk ik jou aan. ‘Dat is heel fijj...’

‘Misschien moeten we gewoon elke nacht op pad gaan.’

‘Huh ...’

Sandra Hendriks Zomerzweet.

De lente vind ik persoonlijk de prettigste tijd. Het ruikt buiten heerlijk naar bloesem en de temperatuur is aangenaam. De winterjassen kunnen verkassen naar de zolder en maken plaats voor vesten en zomerjacks. Toch is deze tijd maar kort, want de zomer volgt snel.

De zon schijnt volop en iedereen is vrolijk. We kruipen massaal uit onze huizen en de tuinen worden versierd met de meest prachtige accessoires. Wat is het dan heerlijk om met een kop thee en een goed boek van het zonnetje te genieten.

Daar zit ik dan, op het nieuwe tuinbankje met een, ook al nieuwe, spijkerbroek aan. Al snel is het te warm met zo'n dikke broek aan in de zon.

Daarom ga ik toch maar naar binnen om een korte broek te pak-

ken. Terwijl ik de spijkerbroek uittrek, merk ik dat het blauwe denim heeft afgegeven. Mijn bovenbenen zijn blauw gekleurd. Ik lijk wel een zwetende smurf!

Snel richting de douche dus. Daarna stap ik in korte broek toch nog even de tuin in, hopende dat mijn benen nu rood zullen kleuren.

Dit doet mij trouwens denken aan die keer dat we eens bij vrienden in de tuin zaten. In korte broek zat ik op een stoel met houten zitting van de zon te genieten, net als nu. Na een tijdje gleeed ik bijna van die stoel. Het zweet droop uit mijn bilspleet. De zitting bleek uitgebeten van het zweet. Mijn bilafdruk was vereeuwigd in die stoel.

Zouden onze vrienden die bewuste stoel nog hebben?

Geschrokken veer ik overeind. Ik voel al nattigheid! Dit bankje is nieuw en dat wil ik graag nog even zo houden.

Yvonne Kersten Sidderende zomerhitte.

Mark legde de felle groene kleuren van het wuivende hoge gras vast op de foto. Met de vlinders en de rijpe grassprietten scherp op de voorgrond, leek het landschap, dat trilde in de hitte, onmeetbaar uitgestrekt en verlaten. Ook al stond de zon laag aan de hemel, brandden haar warme stralen brandden op zijn blote schouders. Zijn haar plakte in vochtige krullen aan zijn voorhoofd. Hij greep naar zijn veldfles. Een slok lauw water verzachtte zijn droge keel. Bedachtzaam keek hij naar de stand van de zon. Het werd tijd. Met langzame passen liep hij terug naar het beschutte plekje, waar Laura in de zon lag. Ondanks dat ze elkaar pas hadden ontmoet, had ze toegestemd om met hem mee te gaan. Langs het steile pad waren ze naar de waterval geklommen die in zo'n wijde boog over de rand

van de rotsen stroomde. Onder het ruisende watergordijn hadden ze elkaar gekust. Daarna had hij haar meegevoerd naar het uitgestrekte plateau waar het rijpe gras, zich uitstrekke als een warme groengele deken. De beschutte wei waar hij vroeger de schapen van zijn grootvader hoedde. Nu lag ze te slapen op diezelfde plek, waar hij al tientallen keren had genoten. Haar blonde haren lagen in een waaier rond haar hoofd en glansden in de zon. Hij ademde zwaar. Ze was adembenemend. Licht gebruind door de zon, was haar huid zijdezacht en warm. Mark knielde naast haar. Hij bracht zijn camera in positie en drukte af. Een laatste herinnering. Hij zou uren naar haar kunnen kijken. Ze was zo mooi. Voorzichtig borg Mark zijn camera op en strekte zich naast haar uit. Liggend op zijn zij bestudeerde hij haar gezicht. Er stonden kleine zweetdruppeltjes op haar neus en voorhoofd. Door de warmte hadden haar wangen een rosig-sige kleur. Eigenlijk zou ze zich moeten insmeren tegen de zon. Hij strekte zijn arm uit naar de rugzak en haalde een flesje zonnecrème uit het zijvakje. Laura opende loom haar ogen.

‘Wat doe je?’ mompelde ze.

‘Ik smeer je zo even in’, antwoordde Mark. ‘Anders verbrand je’.

‘Mm’, zuchtte ze en sloot weer haar ogen. Hij ging in het gras bij haar voeten zitten en deed wat crème op zijn handen. Zachtjes streek hij het witte goedje uit over haar benen. Vanaf haar voeten, over haar scheenbenen, vanaf haar knieën naar haar heupen en weer terug. Daarna kneedde hij de spieren aan de buitenzijde van haar dijen en bovenop. De derde keer gleden zijn duimen in zachte draaiende bewegingen langs de binnenkant, tot aan haar bikinibroekje. Laura’s adem stokte. Nu zijn handen langzaam omhoog gleden, bewoog ze onrustig. Ze keek hem met donkere ogen aan. ‘Mark!’ Haar stem klonk hees.

‘Ssst. Ik smeer je alleen maar in. Verder niets.’

Hij kneep in de tube. Met een nieuwe laag, streek hij over haar buik, rondjes draaiend om haar navel. Zijn handen dwaalden om-

laag en zijn duimen verdwenen plagend net onder het randje van haar broekje. Kreunend sloot ze haar ogen. Onder zijn vingers spanden haar buikspieren zich. Haar handen grepen de deken vast. Mark verplaatste zijn handen naar haar ribben en streek met zijn vingers langs de onderkant van haar borsten. Zijn duimen gleden er even tussen haar borsten. Met lome bewegingen wreef hij daarna de spanning uit haar schouders en boog voorover. Zijn warme adem streek langs haar wang. Ze draaide haar hoofd iets en keek hem vol verlangen aan. Mark strekte zich uit, zijn lichaam warm tegen het hare. Hij had geweten dat ze zou toegeven, dat deden ze allemaal. Langzaam boog hij zijn hoofd en drukte zijn lippen op die van haar. Zijn hand dwaalde weer naar haar borst en gleed dit keer onder de dunne stof. Hij merkte even een aarzeling, die snel wegebd toen hij haar borsten zachtjes masseerde. Hij wist hoe hij haar in vuur en vlam moest zetten. Haar hand gleed om zijn nek en trok zijn hoofd naar beneden. Ze wilde meer. Ze was zover. Vol vuur kuste hij haar tot ze buiten adem was. Ze slaakte een kreetje toen zijn hand in haar broekje gleed en haar streelde. Langzaam gleed zijn vinger bij haar naar binnen terwijl zijn duim haar gevoelige plekje zachtjes masseerde. Hete golven van genot deden haar lichaam kronkelen. Ze klampte zich hijgend aan hem vast.

‘Vrij met me Mark.’

Een triomfantelijke glimlach gleed over zijn gezicht. Even liet hij haar los, om zijn shorts uit te trekken en een condoom om te doen. Haar bikini belandde tussen het hoge gras. Zijn handen gleden langs de binnenkant van haar dijen omhoog toen hij haar benen spreidde. Hij knielde tussen haar benen. Steeds hoger kwamen zijn strelende handen. Zijn duimen raakten haar gevoelige schaamlippen. Mark schoof dichterbij. Zijn handen bleven hun werk doen terwijl hij langzaam bij haar binnendrong. Met een kreet van extase spande Laura de spieren in haar onderlijf. Langzaam voerde Mark het tempo op, naar een steeds sneller ritme, zonder zijn massage te

onderbreken. Hijgend van extase greep Laura zijn schouders beet. Marks handen gleden over haar bezwete borsten naar haar hals. Zijn duimen trokken cirkels van haar kin naar haar strottenhoofd. Toen werd zijn greep steviger. Zijn handen omsloten haar hals. Terwijl hij hard en diep in haar stootte, drukte hij met kracht haar strottenhoofd dicht. In vervoering keek hij naar haar reactie. Haar ogen schoten open, de pupillen wijd van schrik en pijn. Haar nagels boorden zich diep in zijn schouders, bloederige sporen achterlatend. Haar lichaam verkrampde. Met een laatste harde stoot kwam Mark klaar in haar verslappende lichaam. Hijgend viel hij over haar heen. Ze voelde nog warm en zacht. Op adem gekomen liet hij haar hals los en bestudeerde steunend op zijn ellebogen haar gezicht. De laatste warme zonnestrallen streken langs haar stille lichaam, haar verwarde haren, open mond en starende lege ogen. Hij gleed uit haar en drukte zachtjes met duim en wijsvinger haar ogen dicht. De verstikkende hitte was voorbij. De zon ging onder.

Cecile Knoops Een goed begin ...

Van alle seizoenen heeft Kim aan de winter de grootste hekel. Vooral nu haar vriend het uitgerekend net voor de feestdagen uitmaakte. Zwellend in zelfmedelijden zit ze aan de bar van het café op de hoek, in een poging haar leed te verdrinken. Ze blikt terug op alle feestjes waar ze in haar eentje naartoe moest en door haar wolk van verdriet ongewild mensen van zich afstootte. Haar gezicht verwingt zich in een grimas. Dat wordt haar eerste goede voornemen dit jaar, niet langer alles geloven wat mannen haar vertellen.

In plaats van te wachten op wonderen die nooit zullen komen, heeft ze in een opwelling per direct haar baan opgezegd. Ze kan niet op dat kantoor blijven. Elke dag moeten toezien hoe hij met zijn secretaresse zit te flirten. Zeker nu ze weet dat het niet bij een on-

schuldige flirt bleef. Gelukkig is ze goed in haar werk en kent men haar naam in het reclamewereldje. Morgen begint ze met een nieuwe baan bij een klein, veelbelovend kantoor dat haar maar wat graag wilde inhuren. Dat het bedrijf een starter op de markt is, maakt haar niet uit. Ze weet wat ze waard is en kan uit niets alles opbouwen.

Een man loopt op haar af, zijn gezicht is pafferig en week, z'n grijze ogen zijn bloeedoorlopen. Een lege blik dwaalt over haar gezicht. 'Drankje, schat?' De walm uit zijn mond staat stijf van de alcohol.

'Rot op vent.'

'Nou, nou, wat een taalgebruik.'

'Ik heb geen zin om te ouwehoeren.' Kim kijkt hem kwaad aan. De man geeft zijn toenadering op en schuifelt op onzekere benen verder.

Een bleek winterzonnetje werpt stralen door de stoffige ruit van de kroeg. Kim ziet het in de spiegel achter de bar. Ze bekijkt zichzelf in het doorrookte glas, grote vragende ogen in een wit gezicht, de lippen samengeknepen tot een smalle streep. Opeens grijnst ze, geen wonder dat ze iedereen, met uitzondering van een drankverslaafde, afschrikt.

'Dat is beter, een lachje.' Een man met een hond verschijnt langs-zij. Hij ploft op een kruk naast haar. De hond schurkt langs zijn benen.

'Wat bedoel je?' Ze kijkt hem vragend aan.

'Je zag er zo grimmig uit, nu zie ik dat je vrolijk bent. Het leven is te kort om sacherijig te zijn.'

'Dat jouw hond je zo bewondert, is nog geen bewijs dat je geweldig bent.'

Haar vinnige opmerking schrikt hem zo te zien niet af. Hij steekt zijn hand uit. 'Ik ben Tommie en deze labradoodle heet Kees.'

Voor ze het weet zitten ze gezellig te praten. Zo kan het ook, denkt ze. Wat een vrolijke gezellige man. Haar goede voornemen

verdwijnt naar de achtergrond. Tot sluitingstijd kletsen ze door. Ze is verbaasd dat ze zoveel lacht, het voelt bijna als verraad aan haar verdriet.

'Ik geloof dat ik iets te veel heb gedronken.' Tommie kijkt haar aan.

'Dan kun je mij een hand geven. Van mij weet ik zeker dat het zo is. En morgen moet ik nog wel vroeg op.'

'Dat probleem herken ik. Kan iemand een taxi voor me bestellen? Voor jou ook eentje?' Hij kijkt haar vragend aan.

'Nee, ik woon hier vlakbij.'

De kroegbaas komt terug. 'Het spijt me, er zijn vandaag weinig taxi's op straat vanwege de feestdagen. Er is niemand beschikbaar.'

'Help, dat wordt een flinke tippel in de kou.'

'Je mag wel bij mij overnachten, als je vroeg vertrekt.' Kim weet niet wat haar bezielt, ze kan de woorden niet terugnemen.

'Graag, dank je wel.' Ze betalen en stommelen naar buiten.

'Aan het eind van deze hobbelige keitjesstraat is het, de eerste rechts.' Haar kleine snelle gebaren maskeren haar zenuwen. Ach, het is geen ramp, ze ziet hem na vandaag vast nooit terug. Voor de deur van haar huis lukt het hen pas na meerdere pogingen, de sleutel in het slot te steken en de deur te openen.

Midden in de nacht wordt Kim wakker. Naast haar ligt Tommie met zijn arm stevig om haar heen geslagen. Even twijfelt ze of ze hem wakker moet maken, stiekem vindt ze het lieflijke contact wel prettig. Ze sluit haar ogen en probeert verder te slapen.

Zodra de wekker ratelt springt ze uit bed. Tommie en de hond zijn nergens te bekennen.

Op tafel ligt een briefje: "Bedankt schone slaapster, ik was vroeg wakker. De bank lag niet zo lekker. Fijne dag, Tommie."

De bank? Geen woord over dat hij midden in de nacht tegen haar aan is gekropen? Geen telefoonnummer voor wanneer ze hem nog eens wil bereiken? Lang piekeren kan ze niet. Haar eerste werkdag

wacht.

Snel maakt ze zich klaar en stipt op tijd stapt ze het gebouw binnen. De receptioniste brengt haar naar het kantoor van de baas. Ze haalt diep adem, stapt over de drempel en staat als aan de grond genageld. Het is niet waar. De man die haar opwacht, is Tommie.

Een moment staat ze met haar mond vol tanden.

‘Dank je wel Patrice.’ Hij wuift zijn receptioniste weg. ‘Wel, wel, wat een aangename verrassing. Bonkt jouw hoofd ook zo van de drank?’

Kim voelt zich door elkaar geschud zoals een souvenir sneeuwbol uit vroegere tijden. ‘Wat nu?’

‘De afgelopen nacht staat ons werk niet in de weg. We hebben een professionele relatie. Wel hoop ik dat we binnenkort een echte date kunnen plannen?’ Zijn ogen glanzen. ‘Ik wil je graag beter leren kennen.’

‘Waarom liet je dan je telefoonnummer niet achter?’

‘Omdat ik wist waar je woonde en van plan was een keertje langs te komen om je uit te vragen.’

‘Sliep je daarom niet op de bank?’

Ze ziet hem kleuren. ‘Merkte je dat? Die bank was zo hard.’

Ze aarzelt, doet ze hier goed aan of herhaalt de geschiedenis zich? ‘Okay, laten we zien hoe het gaat.’

‘Prima. Kom, dan stel ik je voor aan onze medewerkers.’ Met een hoofd vol vragen laat ze zich meevoeren.

Theo Michaels Vier verschillen

Bezorgd kijkt hij naar de zandloper op tafel voor hem. De korrels lijken van slag. Ze vallen niet allemaal even snel en vormen op de bodem een grillig patroon.

‘Je moet echt met ze gaan praten’, klinkt de stem van moeder Natuur. Vader Tijd zucht diep. Hij weet dat ze gelijk heeft. Ze heeft altijd gelijk, best wel irritant eigenlijk. Hij ziet er echter tegenop. Zijn kinderen zijn soms moeilijk voor rede vatbaar.

Zomer zit al driftig met zijn zusje te ruziën als hun vader binnenkomt.

‘Jij wilt gewoon alles doen wat eigenlijk bij ons hoort,’ verwijt hij Lente, ‘sneeuw in april, stormen in mei en een hittegolf in juni.’ Wanhopig kijkt hij naar de andere twee aan tafel, op zoek naar wat

steun.

‘Dat klopt op zich wel, Zomertje,’ begint Herfst op kalme toon. Zij weet dat haar broertje er een hekel aan heeft als zijn naam tot een verkleinwoord wordt gemaakt. ‘Maar daarna vind jij het ineens nodig om de temperatuur nog verder op te voeren.’

‘De warmste temperaturen horen nou eenmaal bij mij,’ moppert Zomer, ‘als ons jongste zusje zich nou eens hield aan wat bij haar hoort.’

‘Waarom mag ik de mensen niet lekker naar het strand laten gaan?’ verdedigt Lente zichzelf, ‘of sneeuwballen laten gooien? Mijn seizoen is gewoon de saaiste. Alles weer een beetje opwarmen als Winter is vertrokken en de zaak voorbereiden op de lol die Zomer daarna heeft.’

‘Daar heeft ze wel een punt,’ valt Herfst haar zusje bij, ‘ik zit met hetzelfde probleem. Alles weer een beetje afkoelen en na de oogst iedereen zich weer schrap laten zetten voor meneer zuurpruim daar.’ Winter kijkt verstoort op. Als oudste van het stel bemoeit hij zich wat minder met de ruzies. Alle ogen zijn nu op hem gericht.

‘Alsof mijn seizoen zo’n feest is, klinkt zijn donkere stem, ‘van alles gaat er dood en als ik het een jaartje wat warmer laat blijven, is het ook weer niet goed want dan moppert Lente dat ze niet een goede nieuwe start kan maken.’

Met een klap zet vader Tijd de zandloper op tafel. Zijn kinderen hadden hem niet eens horen binnenkomen. Iedereen zwijgt. Hij kijkt hen één voor één aan.

Zijn oudste zoon, Winter, is inmiddels wat rechterop gaan zitten. Lange tijd heeft hij de leiding gehad over het viertal. Koning Winter noemden zijn broertje en zusjes hem. Nu laat hij hen veel meer zelf bepalen. Hij is één van de vier geworden.

De oudste dochter, Herfst, kijkt haar vader vragend aan. Het is lang geleden dat ze hem zo streng heeft zien kijken. Nadat Winter zijn rol losliet, heeft zij wel geprobeerd de balans een beetje te be-

waren, maar de twee jongsten zijn gewoon bijna niet aan te sturen. Allebei zo koppig als de aarde zelf. Veel meer dan wat reparatiewerk kan Herfst in haar uppie ook niet verrichten.

Zomer is de meest vurige van het stel. Hij heeft altijd het hoogste woord en energie voor tien. Hoewel hij de op één na jongste is, heeft hij de grootste ambitie en wil hij graag de leiding nemen. Maar zijn temperament zit hem daarbij in de weg. Bovendien heeft hij te dealen met zijn jongere zusje.

Lente is namelijk nogal een vrolijke losbol. Ze laat zich niet snel de les lezen en al helemaal niet door die blaaskaak van een Zomer. Ze is jong, eigenwijs en voor de duvel niet bang. Met haar stralende, lichtblauwe ogen kijkt ze nu ook naar haar vader.

‘Snappen jullie dan niet waarom jullie moeder zo ziek is?’ trilt zijn stem mistroostig over de tafel. Zijn kinderen kijken elkaar aan. Natuurlijk hebben zij Natuur zien aftakelen over de laatste decennia. Maar wat hebben zij daarmee te maken? Is dat niet juist iets dat gewoon door vader zelf komt, door Tijd? Deze schudt zijn hoofd en wijst naar de zandloper. Zijn kinderen buigen zich voorover en kijken naar de zandkorrels. Er is geen structuur meer te herkennen.

‘Ik weet niet meer wie van jullie op welk moment nou wat aan het doen is,’ geeft hij toe, ‘ik ben de structuur volledig kwijt.’ Geschrokken kijken ze hun vader aan. Tijd was juist altijd zo mooi constant.

‘Kijk kinderen,’ begint hij zijn uitleg, ‘jullie zijn meer dan de seizoenen voor de mensen, dieren en planten van de wereld. Jullie zijn de kapstok waaraan alles is opgehangen. Als Winter niet zichzelf is en Lente maar wat aanklooit, is alle houvast weg. Natuur heeft daar last van. Planten en dieren weten niet eens meer wanneer ze moeten bloeien of voortplanten. Jullie zijn wat jullie zijn voor een reden. Jullie delen niet de jaarlijkse kringloop met elkaar, jullie ZIJN die kringloop. Om jullie moeder en mij gezond te houden, maar ook om daarmee de wereld met alles daarop in stand te houden, zullen jullie je aan je rol moeten houden.’ Lente heeft tranen in haar ogen,

beseffend wat ze haar moeder heeft aangedaan. Tijd troost haar.

'Niemand zal een sneeuwbuï in april erg vinden, of een warme dag in mei, maar overdrijf het niet. De kou hoort bij je oudste broer, de warmte bij je jongste. En Zomer, overdrijf nou niet als zij het weer eens te warm heeft gemaakt.

Dat geeft Herfst weer veel te veel werk daarna. Waardoor Winter niet goed kan starten en we allemaal een beetje moe worden. Jullie zijn vier verschillende seizoenen. Vier. Vier die verschillen!

Zijn kinderen knikken. Ze hebben er inderdaad een puinhoop van gemaakt. Daar hebben ze de mensen eveneens al vaker over horen klagen. Lente loopt naar Winter en geeft hem een kus terwijl ze hem overeind tilt.

'Kom op,' moedigt ze hem aan, 'je hebt nog meer dan twee maanden om er iets van te maken, dan kan ik daarna beginnen met het herstel van moeder.'

Tevreden kijkt vader Tijd om zich heen. Ze begrijpen het weer voor een tijdje. Hij schudt met zijn zandloper.

'Ook dat is een zich herhalende kringloop,' denkt hij met een glimlach in zichzelf.

José Bosma Zomer 2018

Dit land is in de stevige greep van een hittegolf die maakt dat ik vroeg uit de veren ben en alleen de allernoodzakelijkste dingen doe in de hele vroege ochtenduren. Daarna houd ik het voor gezien. Ik blijf de rest van de dag binnen, waar het koel is, omdat ik de twee zonneschermen, al vanaf het moment dat ik mijn ogen open doe heb neergelaten. In de middag houd ik mijn siësta.

Het gras, heeft de kleur van hooi, bomen en struiken hebben het zwaar te verduren. De hele natuur is, verdord en snakt naar water. Veel mensen lopen te mopperen op dit mooie weer, terwijl mijn gevoel zegt: langzaam en accepteren. Volgens mij mopperen deze mensen op elk weertype. Tja, waar moet je anders over zeuren, het lijkt welhaast een sociale gewoonte. En wanneer ik samen met

een medebewoner in de lift stap, begint het spel. ‘Goedemorgen buurman, lekker weertje hé?’ kakelt een buurvrouw met haar schelle stem en voordat hij kan antwoorden, zegt zij; ‘Ik vind het maar niks, mij te warm, ik loop te puffen van de hitte en mijn hondje ook.’ Oh heeft u een hondje?’ Jawel, een kleintje die ik driemaal daags moet uitlaten, ook met deze verschrikkelijke temperaturen.’ Oh ja, ja mompelt de buurman, want wat hij hierop ook gaat zeggen, dat wordt bij voorbaat al afgekeurd. De buurvrouw houdt even stil en verwacht toch wel iets terug op haar klaagzang, maar dat gaat niet gebeuren, haar tijd is om. De man is blij dat de lift de etage heeft bereikt waar hij woont, Uit beleefdheid zegt hij: ‘Nou buurvrouw ik wens u toch een mooie dag toe.’ Hij verlaat de lift en terwijl hij hoort hoe de liftdeur zich sluit, tovert hij uit zijn rechterbroekzak een schone, opgevouwen, zakdoek en wist er zijn bezwete voorhoofd mee af.

Hij heeft de krant gehaald en verheugt zich op een kop koffie en het alleen zijn om hiervan te kunnen genieten. Wanneer hij de voorpagina bekijkt smaakt de koffie hem ineens iets minder en legt hij het sneetje brood met kaas, waaruit hij net een flinke hap heeft genomen, terug op het ontbijtbordje. Hij gelooft zijn ogen niet wanneer hij de koppen op de voorkant van de krant leest. Hoe is het in Godsnaam mogelijk vraagt hij zichzelf af, dat er mensen zijn die met deze droogte wensballonnen oplaten die je van tevoren moet aansteken? Hier snap ik werkelijk niets van, zijn sommigen van het mensenras al zover heen dat ze niet meer kunnen nadenken? Of is het gebruik van hun herseninhoud hen volkomen onbekend geworden sinds dit mechanische tijdperk alles voorkauwt? ‘Ik wordt te oud voor deze wereld’ Ik weet het bij God niet meer. De brandweer geeft code oranje af, vanwege ernstig brandgevaar, maar een stel aanhangers van het mensdom, laten gewoon zo’n ballon op boven gortdroge landerijen en huizen met rieten daken.

Een voor een slaat hij zorgvuldig de bladzijden om en leest ‘en

passant’ ook nog iets over de gemeente welke kennelijk ooit eens toestemming heeft gegeven om het gras op deze datum te maaien. Al is het midden in een hittegolf. Het gras zal hoe dan ook gemaaid moeten worden! De data hiervoor zijn per gemeentelijk besluit vastgesteld en overgedragen aan de afdeling groenvoorziening en daar wordt nooit van afgeweken. Maar het allerergste heeft zijn ogen nog niet bereikt. Een aantal seconden daarna leest hij tot zijn grote verbijstering dat dit enorme zandstormen veroorzaakt ‘erg fijn voor mensen die het aan hun luchtwegen hebben’ maar dat de mensen van de plantsoendienst er ook nog vrolijk bij staan te roken? Hier wordt hij echt onpasselijk van. Hij schuift het ontbijtbordje van zich af en laat zijn brood staan. Opeens heeft hij geen trek meer en wanneer hij als klap op de vuurpijl nog meekrijgt dat een hondenuitlater zich verbaasd dat er op de heide nog steeds verse peuken liggen, is de maat vol en vraagt hij zich ernstig af, of er een aantal mensen zijn, die in deze hitte werkelijk met hersenverweking te kampen hebben of, dat delen van die hersenen gewoon niet meer gebruikt worden om reden dat bijna alles tegenwoordig wordt overgenomen door technologische snuffen die maken dat de mens hard op weg is te ver-robotiseren waardoor ze alles klakkeloos aan, overnemen en doen wat hen wordt opgedragen, want het wordt vanzelf wel weer tijd om naar huis te gaan.

In wat voor wereld leef ik eigenlijk, vraagt de man zich ernstig af. Hij krijgt steeds meer het gevoel dat hij niet meer thuishoort in deze verontrustende maatschappij. In deze tijd die bol staat van oorlogen en geweld. Van liefdeloosheid en van ongeïnteresseerdheid. Van winstbejag en de steeds groter wordende kloof tussen arm en rijk. Maar bovenal van het respectloze voor de natuur. Hij voelt het als een héél groot gemis. Moe geworden van het lezen van al deze negatieve berichten, besluit hij zelfs geen tweede kopje koffie in te schenken. Hij slaat de krant dicht en vouwt hem netjes op. ‘Ziezo!’ zegt hij tegen zichzelf ‘deze kan bij het oud papier.’

Hij nestelt zich in zijn comfortabele relaxstoel, maar niet voordat hij zijn schoenen heeft uitgedaan en verwisselt voor zijn aangenaam zittende pantoffels. Hij staart een beetje naar alles om zich heen en langzaam, heel langzaam sluiten zijn oogleden zich en zakt hij weg, ver weg naar een mooiere wereld vol van liefelijkheid met liefdevolle schepselen die hem omringen. Dit is zijn plek, daar wil hij zijn en zonder dat iemand het ook maar bemerkt, slaakt hij nog één lange diepe zucht en daarna blaast hij zijn laatste adem uit.

Wanneer de thuishulp na vier dagen komt om hem te douchen, want vandaag is het zijn beurt checkt ze op de app van haar werk-schema, regent het pijpenstelen. Zij vindt hem zittend in zijn relaxstoel met een glimlach om zijn mond, heel vredig, over het lijden heen.

Zijn handen liggen stijf gevouwen in zijn schoot.

Titia Schut Rode bieten

Met vlugge bewegingen snijdt Marjon met een klein keukenmes de stelen van een rode biet af en legt hem in het water in de gootsteen.

‘Oh, lekker, mijn lievelingseten.’ Haar man Henk staat naast haar.

De tonen van sirenes worden sterker en galmen door de wijk. Haar hart bonst op hetzelfde ritme mee. Dan stoppen twee ambulances bij het witte huis van hun overburen.

‘Ik ga kijken wat er aan de hand is. Blijf jij binnen?’ Henks’ stem klinkt met moeite boven het geluid uit.

‘Ja.’ Ze knikt kort.

‘Inderdaad beter van niet.’ Het laatste woord galmt door de keuken wanneer de sirenes worden uitgezet.

Ze mompelt: ‘Eerst dit afmaken ...’ Het mesje schiet uit en be-

landt in het topje van haar wijsvinger. 'Au!' Ze zuigt het beetje bloed op. Het is geen grote snee, maar doet gemeen zeer.

Henk wacht haar antwoord niet af. Even later glimt zijn kale hoofd in de augustuszon en zijn wijde loshangende overhemd waait licht in de wind.

Marjon laat nog meer water in de gootsteen lopen. Druppels kletteren op haar gebloemde zomerjurk en witte schort. Steeds kijkt ze even op om een glimp te zien van wat zich daarbuiten afspeelt. Zal zij ook? Nee, ze kan het niet.

'Ik hoor dat er iets is gebeurd met Jeffrey van hiertegenover.' Haar man staat opeens weer naast haar. 'Verschillende burens zeggen dat hij zwaargewond is, net als die nieuwe vriendin van hem, Eefje, die aantrekkelijke vrouw ...'

'Heb je ze gezien?' Haar adem stukt. 'Wat zeg je? Vind jij die jonge meid aantrekkelijk? Ga even aan de kant.' Haar stem klinkt zelfs in haar eigen oren kortaf. Gehaast duwt ze hem met haar ronde heup opzij. Ze pakt een pan uit de keukenkast en legt de rode bieten er naast elkaar in. Haar handen zijn donkerrood geworden.

'Kijk, daar gaan ze.' Henk wijst naar buiten.

Marjon volgt zijn uitgestoken vinger met haar ogen. Twee brandcards worden in de ambulances getild die snel en met gillende sirenes wegrijden. Het geluid bonkt in haar borstkas. Een leeg gevoel overvalt haar als ze wegrijden.

'Ik ben weer buiten.' De bierflesjes in Henks' handen tikken tegen elkaar aan.

De buurmannen nemen alle drie een biertje van hem aan. Haar man is de dunste van het stel, al vindt zij hem een paar kilo te zwaar. Luide lachsalvo's galmen door het open keukenraampje naar binnen. Hoe kunnen ze nu lachen?

Henk draait zich om naar hun huis. Door haar oogharen ziet ze dat hij haar aandacht probeert te trekken, maar ze doet alsof ze het niet ziet. Ze wil niet eens naar buiten.

De weezoete geur van de kokende bieten maken haar misselijk, maar ze maakt ze voor Henk. Waarom blijft hij zo lang buiten in die hitte, waar praten ze over? Ze vult een glas met water en drinkt het leeg. Een koel straaltje loopt langs haar hals naar haar decolleté. Met haar bietenrode vingers veegt ze het weg en droomt dat zijn handen daar liggen.

De kookwekker wekt haar uit haar gedachten en gehoorzaam giet ze de bieten af. De warme stoom laat haar wangen gloeien. Als de groente een beetje is afgekoeld snijdt ze secuur elke rode biet in dunne gelijkmatige plakken. Het mes glijdt gemakkelijk naar binnen in de nog warme binnenkant, net zo gemakkelijk als ...

Plots staat Henk achter haar. Opgewonden zegt hij: 'Weet je wat ik buiten heb gehoord? Ze zijn vermoord, neergestoken. Allebei! En dat in deze keurige nieuwbouwwijk. Jij komt niet?'

Ze knijpt het mesje in haar hand bijna fijn. 'Nee, ik houd niet van bloed.' Haar stem klinkt rauw en een traan rolt over haar wang.

'Nou, ik ga wel weer, vrouw.' Een hand ligt even op haar middel en een kus belandt in haar nek, maar voor ze kan protesteren loopt Henk met nieuw bier naar buiten.

Een koude rilling trekt over haar rug. Vindt ze haar man nog aantrekkelijk na zoveel jaren huwelijk? Met een lege blik kijkt ze even naar het huis aan de overkant. De straat is leeg, op Henk en de buurmannen na.

Met een zucht haalt ze de stop uit de gootsteen en blijft met gebogen hoofd in de wasbak staren. Gestaag daalt het waterpeil van het rode vocht. Het kleine keukenmes duikt op uit het water. Even is ze verbaasd als ook het grote vleesmes tevoorschijn komt.

Jeffrey's gezicht flitst op haar netvlies voorbij en zijn haren en zijn gespierde lijf. Ze was zo verliefd op hem en vanochtend durfde ze hem dat eindelijk te vertellen. Maar hij reageerde heel anders dan ze had verwacht: hij lachte haar uit! Het deed nog meer pijn toen hij vertelde dat hij met Eefje ging. Huilend was ze terug naar haar huis

gelopen.

Toen besloot ze in een oogwenk: als Jeffrey haar niet wilde, kreeg niemand hem, ook Eefje niet. Als vanzelf had ze dit oude mes gepakt. Het paste nog perfect in haar hand. Ze liep terug en kon zichzelf niet meer stoppen. Ze was pas klaar toen haar heftige razernij was weggeëbd.

Met rode handen pakt ze een droogdoek en veegt langzaam het grote mes droog.

‘Wat doe jij met dat oude mes, Marjon?’ Met grote ogen kijkt Henk haar aan. ‘We zijn toch vegetariër geworden? Geef het. We moeten het weggooien.’

Ze zegt niets.

‘Marjon, kom op. Ik zorg dat niemand hoort dat jij ze gedood hebt. En binnenkort verhuizen we weer.’

‘Ja, denk jij dat dit het beste ..?’ Ze stopt abrupt. Wat wil ze eigenlijk zelf, denkt ze, met Henk verder? Nee. Met het vleesmes voor zich uit gestoken gaat ze vlak voor hem staan. ‘Toch niet, Henk. Het is voorbij.’

Opnieuw kan ze zich niet beheersen en steekt door totdat hij aan haar voeten ligt. Dan stapt ze over zijn lichaam heen en veegt het mes schoon met keukenpapier.

Nu is ze helemaal klaar in de keuken. Het schoongewassen mes legt ze boven in haar koffer die gepakt klaar staat. Vlug klapt ze het deksel dicht.

Henk en zijn lievelingseten laat ze onaangeroerd achter.

Martine Dijkstra-Pranger Seizoenen van liefde

Turend naar buiten zit ze met haar knieën opgetrokken in haar vaste hoekje van de bank. Uit de luidsprekers klinkt het Allegro uit De Lente van Vivaldi. De opzweepende muziek voert haar gedachten terug naar gisteravond..

Ze had Mees en Sara al vroeg naar haar schoonouders gebracht voor een logeerpartijtje. En daar hadden beide kinderen erg veel zin in, want bij opa en oma mag altijd alles! En ze besepte zich ook dat ze zich ontzettend gelukkig mocht prijzen met zulke lieve schoonouders.

Ze wilde Jaap verrassen. Hem verrassen met een romantisch avondje samen, want dat was wel weer eens nodig. Met hun drukke banen, de rompslomp van het huishouden, de kinderen met hun

sporten, en niet te vergeten al haar taken als hulpouder op de school van de kinderen bleef er simpelweg veel te weinig tijd over voor hen samen.

's Avonds was ze vaak moe van de drukke dag die achter haar lag en viel ze geregeld op de bank in slaap. Jaap keek dan wat televisie, als hij al thuis was, want het gebeurde steeds vaker dat hij over moest werken en op de zaak bleef. Op die avonden zagen ze elkaar helemaal niet, dan kroop ze vroeg in bed en merkte ze meestal helemaal niet dat hij naast haar kwam liggen.

Daarom plande ze af en toe een avondje voor hen samen. Ze had de lampen in de woonkamer gedimd, de kaarsen aangestoken, de houtkachel aangemaakt, er stond een goede fles Chardonnay in de koeler en in haar zwarte strakke jurkje met helemaal niets daar onder wachtte ze Jaap op. Ze had Tempo impetuoso d'Estate opgezet, uit De Zomer van Vivaldi, Jaaps favoriete componist. Dat zou hem zeker een groot plezier doen. Het duurde trouwens wel lang voordat hij thuis is, het was al na negen uur. Er zou toch niets gebeurd zijn? Hij reageerde ook al niet op het berichtje wat ze had gestuurd; 'Ben je bijna thuis? xxx'.

Plotseling schrok ze wakker. Het was donker in de kamer, de kaarsen waren uit en ze hoorde gestommel in de kamer. "Jaap?" vroeg ze, "ben jij dat?" Er kwam geen reactie. "Jaap?" vroeg ze nog iets luider. "Ssst" was de enige reactie die ze kreeg. Wat gebeurde er? Wat deed Jaap? Want dat het Jaap was, dat wist ze zeker. Ze hoorde zijn voetstappen haar kant opkomen en toen voelde ze zijn handen aan haar hoofd. Wat was hij van plan? Ze voelde dat hij een blinddoek over haar ogen deed en deze aan de achterkant vaststrikte. Jaap pakte haar handen en heel voorzichtig nam hij haar mee de kamer door, en via de hal de trap op naar boven. Op haar blote voeten volgde ze hem gedwee. Wat was hij van plan? Wow, wat maakte hij het spannend! Deze avond werd nog beter dan ze had verwacht!

Op de slaapkamer legde Jaap haar voorover op bed. Hij duw-

de haar handen boven haar hoofd en toen ze die weer terug wilde trekken duwde hij ze gelijk weer terug. Hij trok met een ruk haar kleine jurkje omhoog en ze voelde zijn hand over haar billen gaan. "Wat doe je?" vroeg ze, maar het enige antwoord wat ze kreeg was wederom: "Ssst". Ze voelde zijn warme ademhaling in haar nek en zijn handen namen bezit van haar hele lijf. Ze voelde duidelijk dat het Jaap ook opwond en dat zorgde ervoor dat ze haar achterste nog meer tegen hem aanduwde. En terwijl ze op de achtergrond vanuit de woonkamer La Caccia, uit Vivaldi 's Herfst hoorde, waarin de violen tegen elkaar tekeer gingen beleefde ze een hoogtepunt zoals ze nog nooit eerder had beleefd.

Uitgeput en nagenietend van hun vrijpartij lag ze dwars op hun bed. Ze trok de blinddoek af en het jurkje, of wat er van over was gebleven, uit. Waar was Jaap nou gebleven? Ze wachtte even, maar toen ze niets hoorde, besloot ze te gaan kijken. Ze trok haar kimono aan en liep de slaapkamer uit. In de badkamer brandde licht, maar daar was hij niet. Stilletjes sloop ze de trap af naar beneden.

Ook daar was Jaap niet, en terwijl ze de keuken en zelfs de tuin doorzocht, klonk Largo, uit de Winter van Vivaldi door de luidsprekers. Had Jaap die muziek opgezet? En was hij daarna weer weggegaan dan? Ze deed de lampen in de woonkamer weer aan en ruimde de fles wijn op die nog steeds in de koeler stond. Ze snapte er niets meer van, wat was er gebeurd? Waarom was Jaap gelijk weer weggegaan na zo'n heerlijke vrijpartij? Toen hoorde ze haar telefoon, er kwam een berichtje binnen. Snel ontgrendelde ze haar telefoon en las: 'Ik ben net klaar, sorry, de meeting liep ontzettend uit. Ik stap nu in de auto en kom naar je toe. xxx'.

Jaap... Een berichtje van Jaap... Maar wie... Hoe... Wat had ze gedaan? En met wie? De tranen sprongen in haar ogen. En wie kon zomaar in hun huis komen? Behalve zij samen had toch niemand een sleutel van hun huis? Ja, haar schoonouders wel natuurlijk, maar haar schoonvader zal toch niet... Nee, dat was onmogelijk.

“Dag schat, hoe was je avond?” Jaap kwam binnenlopen. “Eh, goed hoor” antwoordde ze snel, “Ik zou net naar bed gaan, ik ben moe”. Ze gaf Jaap een snelle zoen en vertrok naar hun slaapkamer. Oh, als hij toch eens zou weten wat ze had gedaan, dat mocht nooit gebeuren, ze zou dit voor altijd geheim moeten houden.

Na een rusteloze nacht is ze wakker geworden. Het is half negen en Jaap is al op. Heel voorzichtig loopt ze naar beneden. Ze zet het koffiezetapparaat aan en als ze zich omdraait ziet ze op de keukentafel een briefje liggen. Nieuwsgierig pakt ze het op en ze leest: ‘Ik ben hardlopen, tot zo, xxx’

Dan draait ze het briefje om en leest: ‘Dankjewel voor gisteravond, jij maakt voor mij alle seizoenen nog mooier dan ze al zijn’

Margriet van Dijk Mijn Dame

In zwart pak met rode stropdas schaats ik over de Nauwe Wintmers naar Sneek. Mijn schoenen heb ik op mijn heup om mijn riem geknoopt. Ik ben de enige op het ijs. Het is donker, bijna zes uur in de ochtend. Ik klem de royale bos rode rozen in mijn linkerhand tegen mijn rug, terwijl ik mijn rechterarm gebruik voor balans. Mijn noren komen met zachte klappen neer op het ijs, dat knispert als ik beweeg door de bochten van de vaart. De tocht naar Mijn Dame is nog ongeveer twaalf kilometer. Ze is geweldig. Heel bescheiden, geïnteresseerd en helemaal zichzelf. Betoverend mooi in een eenvoudige blouse en spijkerbroek, met donker steil haar in een staart.

Gisteren na onze eerste date zei Lisa dat ze het gezellig vond, maar me niet meer wilde zien. Dat snap ik wel. Ze is zo bescheiden.

Het vraagt ook nogal wat van haar om te accepteren hoe prachtig ze is. Ik zal haar helpen.

Het ijs wordt breder. Ik ben bijna bij het Heegermeer. Ik rem even en hannes mijn telefoon uit mijn rechter achterzak, terwijl ik de bos bloemen met links blijf vasthouden. Er valt een groen blad af, maar de bos ziet er nog mooi uit. Ik kijk op Google Maps. Ik moet rechtdoor en iets rechts aanhouden, zoals ik dacht. Nog elf kilometer.

Ik schaats door. Het ijs is donker en kraakt wat. Ik weet niet hoe dik het ijs in het midden is. Voor de zekerheid schaats ik meer naar rechts, dicht bij de kant. Het gaat vloeiend. Net zo vloeiend als de verrassing voor Lisa straks gaat zijn. Ik zie hoe twee mannen het ijs op stappen. We begroeten elkaar. Ze schaatsen de andere kant op.

Mijn tenen worden koud. Niet erg, mijn hart is warm. Ik wiebel mijn tenen wat, schaats verder. Aan de overkant zie ik twee bevroren waterwegen. Ik kies de linker, die vervolgens nogmaals opsplijt. Ik weet nog welke ik moet hebben, vanwege wat ik heb gezien op mijn telefoon. Ik neem de meest linkse en sla vervolgens rechtsaf. Mijn mooie lieve Dame, ik kom eraan.

Nu en dan zie ik een paar mensen op het ijs en word ik ingehaald. Mijn benen beginnen stijf te worden, mijn linkerarm is ijskoud en doet zeer. Ik klem de bloemen desondanks stevig vast. Het leek me indrukwekkend voor Lisa, dat schaatsen. Een sporter ben ik niet. Ik schaats ridderlijk verder. Die kou versla ik wel.

De tocht wordt steeds zwaarder. De lucht blijft donker, er komt wat kleurverschil in. Wolken. Ik schaats door. Ik kijk nog een keer op Google Maps. Nog drie kilometer. Mijn voorvoeten zijn inmiddels ook ijskoud. Ik hoor auto's. Mooi. Sneek komt in de buurt. Ik verhoog mijn tempo. Lieve Lisa, ik kom eraan.

Ik stop nog een keer om me te oriënteren op mijn telefoon en maak de tocht af. Ik ga op de kant zitten. Mijn benen verkrampen en mijn handen zijn gevoelloos. Ik adem diep uit en probeer mijn

veters los te krijgen. Het duurt een tijdje voor ik mijn noren uit heb. Ik verwissel ze voor mijn schoenen. Nu knoop ik de noren om mijn riem.

In hoog tempo loop ik door de stad. Het stuk in Sneek hoef ik niet op te zoeken. Ik heb afgelopen week zo gedroomd en verlangd naar mijn mooie lieve Lisa. Ik ken de stad niet, maar heb de route zo vaak bekeken. Bijna net zo vaak als haar Lexa profiel en foto's.

Ik zie haar huis aan de overkant van de weg. Haar rijtjeshuis. Wat een geluk voor de burens, om zo dicht bij haar te mogen zijn. Mijn hart klopt in mijn keel. Ik kijk naar de coniferen en het betegelde tuinpad. Bijna precies als op Google Maps. Inmiddels schemert het. Er brandt licht in haar keuken.

Het is half acht. Ik haal diep adem. Ik steek de weg over en bel aan. Mijn Dame.

Het blijft even stil. Ik bel nog een keer. Ik hoor haar voetstappen, die ik herken uit duizenden van gisteren. De voordeur gaat open. Lisa heeft dezelfde blouse aan als toen. Haar haar zit bijna even schitterend. Vandaag draagt ze geen make-up. Puur als ze is.

Met een grote zwaai breng ik de rozen voor haar prachtige gezicht. Ze kijkt me aan en verbleekt. Ze doet een stap achteruit. 'Hallo Lisa. Wat ben je elegant en bescheiden. Je hoeft niet bang te zijn om liefde te ontvangen, je bent mooi zoals je bent.'

Lisa verstijft. 'Mijn vrienden weten je naam en adres'.

'Wat bijzonder. Heel fijn dat je nu al zo open over ons kunt zijn.' 'Ga weg, creep!' Ze gooit de deur dicht.

Ik slik. Voor ik wegga zet ik nog even snel de rozen tegen de muur naast de deur. Zo kan ze toch mijn liefde voelen.

Asmara Minkes Last Christmas

De zwarte as van de net in brand gestoken kerstboom dwarrelde op het, voorheen wit besneeuwde, Sint-Jansplein. Groen gespoten honden zeikte tegen een, inmiddels zwart geworden, lantaarnpaal aan. De menigte die in paniek was geraakt zorgde voor een immens grote chaos. Freek, een lange man van middelbare leeftijd, kijkt vol trots naar het dramatische tafereel dat zich op het plein afspeelt. “Leve de Kerstman ho ho ho” roept hij in het oor van een huilend kind dat naast hem staat. Het doet hem deugd dat het kind hierdoor nog harder ging huilen. Freek had naast Kerstmis weinig leuke activiteiten om te doen. De enige activiteit die hij had was werken, maar dat mag hij nu ook niet meer doen. Het saboteren van de watertoevoer in de stad viel niet in goede aard bij de burgemeester.

De kerstboom wankelt door het vuur nu hevig. Het is een kwestie van tijd voordat deze zou gaan vallen. Het plein begint nu steeds leger te raken, en in de verte hoor je de brandweer al aankomen. “Hoe kon dit toch gebeuren!” de burgemeester verbergt zijn gezicht in zijn handen. “Welke verdorven ziel is toch verantwoordelijk voor deze tragedie” vraagt de burgemeester zich hardop af. “Wat vervelend van die mooie boom” zegt Freek sarcastisch en vol trots, terwijl hij naast de burgemeester gaat staan. “Freek jij was het! Jij hebt dit gedaan! Overal waar jij bent is er leed en verdriet!” schreeuwt de burgemeester. Voor Freek was dit echter een groot compliment en daarom was er maar een antwoord mogelijk: “Dat klopt”

Voorzichtig pakt Freek zijn hamster uit zijn binnenzak. “Dit is Joey en hij is al bijna twee. Dat betekent dat dit zijn laatste kerst wordt. Want ziet u, een hamster wordt vaak niet ouder dan een jaar of twee”

“Potverdorie, wat kan mij die hamster nou schelen! Het hele feest is verpest!” schreeuwt de burgemeester nu nog harder. “Zijn laatste wens was om nog een keer kerst te vieren” vervolgt Freek, “elk jaar gooien wij een kerstboom op het vuur, en vorig jaar vond hij dit prachtig. Hij kon niet stoppen met rondjes rennen door zijn kooi. Sterker nog, hij leek wel verslaafd aan de rooklucht want hij probeerde uit zijn kooi te klimmen” Joey maakt een krijsend geluid. “Kijk hij is het met mij eens”

“Jij... jij...” de burgemeester komt niet uit zijn woorden en wijst met zijn vinger naar Freek. “Jij hebt geen recht om nog onderdeel te zijn van onze gemeenschap. Je bent een stuk stront die in een riool hoort”

“Dank u” antwoordt Freek met een brede glimlach. De sirenes die eerst in de verte te horen waren kwamen nu steeds dichterbij. “Ik ga maar weer eens, het blusgedeelte trekt mij niet zo” zegt Freek terwijl hij zich omdraait. Met een grote zwaai gooit hij Joey, die eerst nog kalm in zijn hand lag in het vuur. “Nee, jij Barbaar!” de burge-

meester rent op Freek af en probeert hem te grijpen, maar hij grijpt mis en valt hierdoor met zijn gezicht in de zwarte sneeuw. “Mis, haha” zegt Freek.

Intussen zijn de brandweermannen gearriveerd en wordt er een poging gedaan om de brandende boom te blussen. Bij de volgende poging die Freek doet om weg te lopen staat hij oog in oog met een agent die wapen op hem richt.

“Stop want anders...”

“Krijg ik geen uitkering meer?”

“Dan schiet ik je helemaal dood”

“In dat geval zal ik stoppen” Freek begint de agent nu lachend aan te kijken. Zonder waarschuwing drukt Freek op een knop die in zijn zak zit en ineens komt er geen water meer uit de brandweerslangen. De agent is afgeleid door de nieuwe situatie en schiet per ongeluk in zijn eigen voet. Bij elkaar duurde deze gebeurtenis misschien maar zo’n 3 seconden, maar het was genoeg voor Freek om er vandoor te gaan. Freek klimt snel op een dak waar hij het schouwspel iets beter kan bewonderen. Doordat de boom niet op tijd geblust kon worden viel hij om. Het dak van het gemeentehuis vatte nu ook vlam, maar omdat er geen water was kon er niks geblust worden. De chaos werd groter en er werden blushelikopters ingezet, omdat dit nog de enige manier was om snel de uit de hand gelopen brand te blussen. Ook de pers had zich nu verzameld om verslag uit te brengen over het dorp, waar normaal nooit iets gebeurt.

Freek besluit om weer naar huis te gaan want daar staat nog een biertje en een magnetron maaltijd op hem te wachten. “Prachtig gezicht dit en rust in vrede maatje” zegt hij nog snel terwijl hij een kruisje slaat voor zijn overleden hamster. Freek ziet ineens vanaf de rand van het dak een brandweerman onder hem lopen met een poederblusser. “Ho ho ho dat gaat mooi niet gebeuren” zegt Freek en hij probeert met geweld een dakpan los te trekken. Door de snelheid van zijn handeling verliest hij zijn evenwicht en valt hij

voorover. Precies richting de brandende kerstboom en zijn net gecremeerde hamster, Joey.

Ook voor Freek is dit zijn laatste kerst.

Joline Drijver Het hoogseizoen

We zitten om het kampvuur heen en nemen de anderen nieuwsgierig in ons op. Claire, mijn vriendin, en ik hebben een heel jaar voor deze reis gespaard, maar het voelt nog steeds als een droom. Zelfs nadat we er al een dag op hebben zitten.

We zijn in totaal met zijn zevenen: twee stelletjes, één jongeman met prachtige ijsblauwe ogen, Claire en ikzelf.

“Een gezamenlijke douche en toilet...” hoor ik de blonde vrouw, die uit Polen komt, mompelen tegen haar Nederlandse vriend, Sean.

“Het is het allemaal waard, Alicja” zegt hij tegen haar terwijl het om ons heen al donker wordt.

Kenji, onze gids, staat de volgende dag al op ons te wachten en

leidt ons met een hakmes door het regenwoud terwijl hij over de natuur en dieren in Oeganda verteld. Gisteren zijn we onder andere al de colobusapen tegen gekomen en nu vertelt Kenji over de andere dieren. De kroonkranvogel die tevens op hun vlag is afgebeeld, de nijlkrokodil die 6 meter lang kan worden, de rothschildgiraffe en de chimpansees. Maar ook wat kleinere bewoners; De roodkeelbijenster, olifantenspitsmuis en de driehoornkameleon zijn erg bijzonder om hier te spotten. Claire en ik zijn hier vooral voor de berggorilla's, net zoals de rest van de groep.

Na twee uur nemen we even pauze. Alicja gaat met overdreven veel geluid zitten en trekt haar schoenen uit terwijl Sean haar een waterfles aangeeft.

Je kan goed voelen dat het hoogseizoen is. De zon is warm en we zijn aan het zweten en licht aan het hijgen. Ik denk dat het al rond de 28 graden is en over vijf uur zal het alweer donker zijn, dus na een kwartier gaan we weer op pad.

Het is een uur later als Alicja tegen een boom aanleunt.

“Kunnen we niet weer even rusten? Mijn voeten doen pijn en ik heb het veel te warm!” zegt Alicja.

Het is duidelijk dat ze voor Sean mee is, want hij geniet er wel van. Hij kijkt zijn ogen uit en is echt betoverd door het regenwoud en alles wat erin leeft, terwijl zij tot nu toe best veel aan het moppen is. Kenji motiveert haar om toch door te lopen.

Kenji draait zich plots naar ons toe en brengt zijn vinger naar zijn mond. Iedereen reageert gelijk, alleen Alicja één tel later.

Kenji wijst door de bomen en als we naast hem staan zien we een groep chimpansees! Ze zijn aan het rusten terwijl er een paar baby's aan het spelen zijn. Claire maakt foto's en laat de beste zien.

“Chimpansees zijn omnivoren. Ze eten zowel plantaardig als dierlijk voedsel” vertelt Kenji enthousiast en gaat verder over het gedrag van deze mensapen.

Ik zou de hele dag naar de chimpansees kunnen kijken, nu kan ik

echt niet wachten tot we de berggorilla's gaan zien!

In de avond zitten we met zijn allen aan tafel terwijl een oudere vrouw het eten op onze borden schept.

“ik kan niet geloven dat we weer geen gorilla's hebben gezien! wat is dat voor een gids” gromt Alicja terwijl ze met een vies gezicht naar het eten kijkt.

“Schat, hij doet zijn best. Hij moet wilde dieren in een heel regenwoud vinden, het zou geluk zijn geweest en een zeer kleine kans als we ze de eerste dag gelijk al hadden gezien” merkt Sean sussend op.

Claire en ik blijven deze avond langer zitten en genieten van de sfeer en de heerlijke temperatuur.

In de ochtend brengt een chauffeur ons, tot waar hij kan, en moeten we de rest te voet verder gaan, omdat het te dicht begroeit is.

We zijn weer in een ander deel van het regenwoud en Claire maakt overal foto's van en let totaal niet op waar ze loopt.

Ik grijp haar vast als ze over een boomwortel struikelt en daardoor weet ze nog net overeind te blijven terwijl ze schaaachtig lacht, maar nog steeds verder gaat met het maken van foto's.

“Komen we al bij de gorilla's? overmorgen gaan we weg en ik wil hier niet voor niks zo rond ploegen” bijt Alicja de gids toe, na 4 uur in het regenwoud te zijn.

“We komen dichterbij, nog heel even” zegt Kenyi. Iemand anders vraagt hoe groot ze zijn.

“De berggorilla is de op een na grootste gorilla en een ondersoort van de oostelijke gorilla. Ze kunnen 40 jaar oud worden en hebben een draagtijd van 8,5 maanden” antwoordt hij vrolijk.

Na een uur waarschuwt Kenyi dat we weer stil moeten zijn en wijst naar een plek rechts van ons.

Het is ver weg, maar het zijn overduidelijk de berggorilla's en we zijn allemaal euforisch bij deze eerste waarneming.

“Dit is veel te ver, ik wil dichterbij!” Zegt Alicja en zonder de reactie van Kenyi af te wachten daalt ze een helling af en begint met

een snelle pas door te lopen.

“Mevrouw, u moet nú terug komen. Dat is zeker nog een uur lopen en die tijd hebben we helaas niet” zegt Kenyi terwijl hij haar achtervolgt, en wij hem.

“Ik ben niet helemaal naar deze verschrikkelijke jungle gekomen om ze alleen van zo ver te zien!” Schreeuwt ze terug en ze gaat verder. Een half uur geleden liep ze nog mank door haar “openliggende” voeten, maar nu is ze bijna niet bij te houden.

“Mevrouw, u wilt hier niet zijn als het donker is” zegt Kenyi kalm en hij pakt haar arm vast.

Ze draait zich plots om en sprayt hem met iets in zijn ogen. Hij stapt met een schreeuw weg en struikelt over een steen. Kenyi komt hard met zijn hoofd tegen een boom aan en ligt dan doodstil op de grond. Zijn hoofd ligt in een onnatuurlijke houding, een houding die mijn hersenen niet willen verwerken. Achter me hoor ik gegil. De jongeman met de prachtige ijsblauwe ogen laat zich bij Kenyi op zijn knieën vallen en legt twee vingers tegen de nek van Kenyi aan. Hij schudt zijn hoofd ongelovig.

De gorilla's zijn weg door de commotie, Alicja heeft nu pas door wat er is gebeurd...

En hoe komen we ooit weer bij het kamp?

Nel Goudriaan De laatste reis van mevrouw Groen

Niemand in het dorp kent haar voornaam. De buurtbewoners noemen haar Mevrouw Groen. Met haar kwieke verschijning doet ze haar naam eer aan. Ze heeft een kordaat loopje, een gezonde roze kleur, een nog bijna rimpelloze huid en sprankelende ogen. Haar witte haren glanzen in de zon.

Ze doet haar eigen boodschappen. Fier rechtop loopt ze naar de nabijgelegen supermarkt en groet de voorbijgangers vriendelijk. Ze verzorgt zelf haar weelderige rozentuin die een lust voor het oog is.

Op een gewone dinsdagmorgen zet mevrouw Groen koffie; ze vult haar kopje tot driekwart en schenkt er een wolkje melk bij. Ze knabbelt tevreden op een mariakaakje.

De bel klinkt luid en duidelijk. Ze schrikt, wie kan dat zijn? De

buren lopen meestal gewoon achterom, ze weten dat de sleutel onder de voordeurmat ligt. Een druppeltje zweet parelt langs haar voorhoofd.

Ze opent haar voordeur en kijkt in de ogen van een man met een grijze hoed. Hij draagt een zwarte mantel met daaronder glanzende schoenen. Met zijn koolzwarte ogen kijkt hij haar recht aan. ‘Dag Petronella Groen,’

Er gaat een schok door haar heen bij het horen van haar naam. ‘Hoe weet u mijn naam?’

‘Ik ken jou, jij kent mij niet,’ antwoordt hij raadselachtig. ‘Ik kom je halen om je laatste wens in vervulling te brengen.’

‘Mijn laatste wens?’

‘Verbaast je dat? Me dunkt, je hebt er de leeftijd voor. Kom en laat je verrassen, je hoeft niets mee te nemen.’

Hij begeleidt haar naar het zwarte rijtuig dat voor haar huis klaarstaat.

‘Duurt deze reis lang? In dat geval zou ik de burens moeten vragen mijn rozentuin te verzorgen.’

‘Tijd speelt geen rol, Petronella,’ antwoordt de man.

Ze geeft zich over en stelt geen vragen meer. De cadans van de wielen van het rijtuig bezorgt haar een aangenaam gevoel, Langzaam dommelt ze weg.

Ze ontwaakt in een sneeuwlandschap. De sloten zijn bevroren, kinderen glijden met sleeën over het ijs en schateren.

‘Stap maar uit,’ zegt de man. Hij plaatst een stoel aan de rand van de plas. Het ijs zingt en kraakt; de geur van verse chocolademelk streelt haar neusgaten. De man reikt haar Friese doorlopers aan. ‘Bind ze maar onder, Petronella, en schaats nog eenmaal. Net als vroeger.’

Zonder aarzelen gaat ze in op zijn voorstel. Even later zet ze haar eerste schreden op het ijs en ze schaatst weg. Ze vergeet alles om zich heen; de wind suist om haar oren, de kou deert haar niet.

‘Zullen we?’ vraagt een jongen met helderblauwe ogen en donkere krullen. Hij pakt haar hand en samen schaatsen ze verder.

De man wenkt haar. ‘Je tijd is voorbij, Petronella. We moeten verder.’

Hij rijdt haar naar een huis in een smalle straat en geeft haar een sleutel. In de kamer staat een hoog-laagbed met daarin een man met een bleek gelaat. Zijn grijze krullen zijn dof; uit zijn ogen is het licht verdwenen. Ze herkent onmiddellijk de jongen van het ijs: haar Arnold, met wie ze vijfenvijftig jaar het leven heeft gedeeld. Liefdevol streelt ze zijn gezicht. Hij opent zijn mond en zegt met zachte stem: ‘Tot spoedig, Petronella.’

Het rijtuig nadert een herfstbos. De paarden houden stil bij een vijver met daaromheen kastanjabomen en oude beuken. De grond ligt bezaaid met beukenootjes, kastanjes en herfstbladeren. Ze raapt handenvol bladeren, gooit ze in de lucht en laat ze neerdwarrelen op haar hoofd. Bij een groepje vliegenzwammen zingt ze spontaan het liedje van “Kabouter Spillebeen”.

Haar oog valt op een groepje halfvergane reuzenzwammen. Verdriet overvalt haar, de tranen stromen over haar wangen.

‘Kom, we moeten verder,’ zegt de man.

Het zonlicht schijnt lieflijk over de bloemenweide met spelende kinderen. Als ze Petronella zien, rennen ze op haar af met grote bossen bloemen. Ze vragen haar te gaan zitten. Een van de kinderen vlecht een kroon van madeliefjes en plaatst deze op haar hoofd. De andere kinderen vlechten een lange ketting van boterbloemen. Een jongetje biedt haar kersen en aardbeien aan op een zelfgemaakt bordje van gekleurd papier. Van de kersen maakt ze oorbellen, de aardbeien zuigt ze langzaam op. Ze hebben de volle smaak van weer. Ze proeft het leven in volle glorie en wenst hier altijd te mogen blijven.

Onverbidde klinkt de stem van de man: ‘We vertrekken, Petronella.’

‘We naderen onze eindbestemming,’ zegt de man. ‘Gebruik al je zintuigen, geniet en wees niet bang.’

Het rijtuig stopt in een park dat in volle bloei staat. Petronella gaat onder een boom liggen en kijkt door de roze kersenbloesem omhoog naar de strakblauwe lucht.

Ze sluit haar ogen en ziet een vrouw, haar gezicht is vertrokken van pijn. Ze slaakt harde kreten. Ze hoort de geruststellende stem van iemand die naast haar staat: ‘Je doet het goed, persen maar.’ Petronella krijgt het plotseling benauwd; om haar heen is het aardedonker.

‘Nu komt het moeilijkste, je laatste rit,’ zegt de man. ‘Je komt in een ruimte waar het volstrekt donker is, een tunnel, waaraan geen einde lijkt te komen. Vertrouw op je verlossing en dat daarna het licht in volle glorie schijnt.’

Na een paar dagen missen de buurtbewoners haar. Ze vragen elkaar: ‘Heb je mevrouw Groen gezien?’ Na verschillende ontkennende antwoorden gaan de naaste buren haar huis binnen. Ze vinden haar in de slaapkamer. Roerloos ligt ze op haar bed met een glimlach op haar bleke gelaat. Naast haar staat een vaas rozen in volle bloei.

‘Wat mooi, ze is in haar slaap overleden en zo te zien heeft ze geen pijn gehad.’

Op het nachtkastje naast haar bed ligt een kaartje met een roze lint:

“Geboren op 21 maart 1931, Petronella Groen ...”

‘Pe-tro-nel-la,’ de buurvrouw spreekt haar naam langzaam uit.

‘Nu kennen we haar bij de naam. Eindelijk.’

Ze sluiten samen de gordijnen en dalen de trap af.

Op weg naar de begraafplaats loopt een lange stoet dorpelingen achter de auto met de kist. Onderweg strooien ze rode en witte rozen uit. Het grijze asfalt verandert in een tapijt dat nog dagenlang zichtbaar blijft.

